

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 6 april 1995 *

I mål T-145/89,

Baustahlgewebe GmbH, bolag bildat enligt tysk rätt, Düsseldorf (Tyskland), företrätt av Arved Deringer, Claus Tessin, Hans Jürgen Herrmann, Joachim Sedemund och Frank Montag, advokater i Köln, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Aloyse May, 31, Grand-rue,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företräd av Norbert Koch, Bernd Langeheine och Julian Currall, samtliga vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdda av Alexander Böhlke, advokat i Frankfurt-am-Main, med delgivningsadress i Luxemburg hos Georgios Kremlis, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

* Rättegångsspråk: tyska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 89/515/EEG av den 2 augusti 1989 om ett förfarande för tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/31.552 — Svetsat armeringsnät, EGT nr L 260, 1989, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av H. Kirschner, ordförande, och C.W. Bellamy, B. Vesterdorf, R. García-Valdecasas och K. Lenaerts, domare,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 14—18 juni 1993,

följande

Dom

Bakgrund

- 1 Det förevarande målet rör kommissionens beslut 89/515/EEG av den 2 augusti 1989 angående ett förfarande för tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/31.553 — Svetsat armeringsnät, EGT nr L 260, s. 1, nedan kallat "beslutet"), genom vilket kommissionen ålade fjorton producenter av svetsat armeringsnät böter för brott mot artikel 85.1 i fördraget. Den produkt som är föremål för beslu-

- tet är svetsat armeringsnät. Det rör sig om en färdigmonterad armaturprodukt som består av slät eller skårad kalldragen ståltråd som sammansvetsas till ett nät på varje korsningspunkt. Detta används inom nästan alla områden där man bygger i armerad betong.
- 2 Från och med år 1980 har ett visst antal samordnade förfaranden — som har gett upphov till beslutet — utvecklats inom denna sektor på marknaderna i Tyskland, Frankrike och i Benelux-länderna.

 - 3 Vad gäller den tyska marknaden gav Bundeskartellamt den 31 maj 1983 de tyska producenterna av svetsat armeringsnät tillstånd att upprätta en strukturkriskartell, som efter en förlängning upphörde år 1988. Kartellen syftade till en sänkning av kapaciteten och föreskrev likaledes leveranskvoter och prisreglering, vilka dock endast godkändes för de två första åren av tillämpningstiden (punkterna 126 och 127 i beslutet).

 - 4 Commission française de la concurrence utgav den 20 juni 1985 en rapport om konkurrensläget på marknaden för svetsat armeringsnät i Frankrike som följdes av franska ekonomi-, finans- och budgetministerns beslut 85 - 6 DC av den 3 september 1985, genom vilket flera franska bolag ålades böter för att dessa hade vidtagit åtgärder och genomfört samordnade förfaranden som hade som syfte och resultat att begränsa eller snedvrída konkurrensen samt att hindra marknadens normala funktion åren 1982—1984.

 - 5 Kommissionens tjänstemän genomförde den 6 och den 7 november 1985 med stöd av artikel 14.3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT nr 13, 1962, s. 204, nedan kallad "förordning nr 17"), samtidigt och utan förvarning undersökningar av sju

företags och två sammanslutningars kontor, nämligen hos Tréfilunion SA, Sotralentz SA, Tréfilarbeid Luxembourg-Saarbrücken SARL, Ferriere Nord SpA (Pittini), Baustahlgewebe GmbH (BStG), Thibo Draad-en Bouwstaalprodukten BV (Thibodraad), NV Bekaert, Syndicat national du tréfilage d'acier (STA) och Fachverband Betonstahlmatten eV; den 4 och den 5 december 1985 genomförde de vidare undersökningar av följande företags kontor: ILRO SpA, G. B. Martinelli, NV Usines Gustave Boël (afdeling Trébos), Tréfileries de Fontaine-l'Évêque (TFE), Frère-Bourgeois Commerciale SA (FBC), Van Merksteijn Staalbouw BV och ZND Bouwstaal BV.

- 6 De sakförhållanden som upptäcktes under undersökningarna samt de upplysningar som erhöles genom tillämpning av artikel 11 förordning nr 17 fick kommissionen att dra den slutsatsen att de berörda producenterna mellan åren 1980 och 1985 hade brutit mot artikel 85 i fördraget genom ett antal överenskommelser eller samordnade förfaranden avseende leveranskvoter och priser på svetsat armeringsnät. Kommissionen inledde det förfarande som föreskrivs i artikel 3.1 i förordning nr 17 och den 12 mars 1987 skickades meddelandet om anmärkningar till de berörda företagen som besvarade meddelandet. Förhör med företagets företrädare ägde rum den 23 och den 24 november 1987.

- 7 Efter detta förfarande fattade kommissionen beslutet. Enligt detta (punkt 22) bestod konkurrensbegränsningarna av ett antal överenskommelser och/eller samordnade förfaranden som hade som syfte att fastställa priser och/eller leveranskvoter och en uppdelning av marknaderna för svetsat armeringsnät. Dessa samordnade förfaranden hade enligt kommissionen samband med olika delmarknader (Frankrike, Tyskland eller Benelux-länderna) men påverkade handeln mellan medlemsstaterna, eftersom företag deltog som var etablerade i flera medlemsstater. Enligt beslutet "handlar det i det föreliggande fallet mindre om ett övergripande samordnat förfarande mellan samtliga producenter i alla berörda medlemsstater, än om en samling olika samordnade förfaranden mellan deltagare som ibland också är olika. I alla fall har dessa samordnade förfaranden i och med att de reglerar olika delmarknader som resultat att i hög grad reglera en väsentlig del av den gemensamma marknaden."

8 Beslutet har följande lydelse:

”Artikel 1

Företagen Tréfilunion SA, Société métallurgique de Normandie (SMN), CCG (TECNOR), Société de treillis et panneaux soudés (STPS), Sotralentz SA, Tréfilarbe SA eller Tréfilarbe Luxembourg-Saarbrücken SARL, Tréfileries de Fontaine-l'Évêque, Frère-Bourgeois Commerciale SA (numera Steelinter SA), NV Usines Gustave Boël, afdeling Trébos, Thibo Draad-en Bouwstaalprodukten BV (numera Thibo Bouwstaal BV), Van Merksteijn Staalbouw BV, ZND Bouwstaal BV, Bau-stahlgewebe GmbH, ILRO SpA, Ferriere Nord SpA (Pittini) och G. B. Martinelli fu G. B. Metallurgica SpA har överträtt artikel 85.1 i EEG-fördraget, genom att, mellan den 27 maj 1980 och den 5 november 1985, i ett eller flera fall delta i en eller flera överenskommelser och/eller samordnade förfaranden (avtal, beslut av företagsammanslutningar eller samordnade förfaranden), som bestod i att fastställa försäljningspriser, begränsa försäljningen, dela upp marknaderna sinsemellan och i att vidta åtgärder för att tillämpa dessa samordnade förfaranden och för att kontrollera denna tillämpning.

Artikel 2

I den mån dessa fortsätter att vara verksamma inom sektorn för svetsat armeringsnät i gemenskapen, skall de i artikel 1 nämnda företagen omedelbart upphöra med de konstaterade överträdelserna (om detta ännu inte skett) och i framtiden, vad gäller denna verksamhet, avstå från alla överenskommelser och/eller samordnade förfaranden som har samma eller liknande syfte eller resultat.

Artikel 3

Följande böter åläggs nedannämnda företag för de överträdelser som konstaterats i artikel 1:

- 1) Tréfilunion SA (TU): 1 375 000 ecu i böter,
- 2) Société métallurgique de Normandie (SMN): 50 000 ecu i böter,
- 3) Société des treillis et panneaux soudés (STPS): 150 000 ecu i böter,
- 4) Sotralentz SA: 228 000 ecu i böter,
- 5) Tréfilarbeid Luxembourg-Saarbrücken SARL: 1 143 000 ecu i böter,
- 6) Steelinter SA: 315 000 ecu i böter,
- 7) NV Usines Gustave Boël, afdeling Trébos: 550 000 ecu i böter,
- 8) Thilo Bouwstaal BV: 420 000 ecu i böter,

9) Van Merksteijn Staalbouw BV: 375 000 ecu i böter,

10) ZND Bouwstaal BV: 42 000 ecu i böter,

11) Baustahlgewebe GmbH (BStG): 4 500 000 ecu i böter,

12) ILRO SpA: 13 000 ecu i böter,

13) Ferriere Nord SpA (Pittini): 320 000 ecu i böter, och

14) G. B. Martinelli fu G. B. Metallurgica SpA: 20 000 ecu i böter.”

- 9 Vid tidpunkten för dessa händelser var Baustahlgewebe GmbH (nedan kallat "BStG") ett samägt företag, vars ägare var Thyssen Draht AG (34 procent), Klöckner Draht GmbH (33,5 procent), Arbed (25,001 procent), Roesler Draht AG, Schwabenthal (7,499 procent). Dess aktiekapital uppgick till 20 miljoner DM. BStG ägde sina egna anläggningar i Tyskland (Aalen, nära Stuttgart, och Glinde, nära Hamburg). Det ägde även en del maskiner som var installerade i dess delägares fabriker och sålde, i eget namn, den produktion som härrörde från dessa maskiner. Detta gällde i synnerhet fabriken i St Ingbert (Tyskland) och den i Roermond (Nederländerna), vilka båda ägdes av Arbed-koncernen. Med sin årliga försäljning av omkring 320 000 ton, var BStG helt klart det företag som hade den största andelen av marknaden (cirka 36 procent) i Förbundsrepubliken Tyskland.

Förfarandet

- 10 Det var under dessa omständigheter som sökanden, genom en ansökan som inkom till kansliet den 20 oktober 1989, väckte den föreliggande talan. Tio av de tretton övriga mottagarna av detta beslut har likaledes väckt talan.

- 11 Genom beslut av den 15 november 1989 hänsköt domstolen detta mål, tillsammans med de tio övriga målen, till förstainstansrätten i enlighet med artikel 14 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 319, s. 1). Dessa mål gavs nummer T-141/89 — T-145/89 och T-147/89 — T-152/89.

- 12 Genom beslut av den 13 oktober 1992 förenade förstainstansrätten målen vad gäller det muntliga förfarandet — i enlighet med artikel 50 i rättegångsreglerna — på grund av sambandet mellan dessa.

- 13 Genom de skrivelser som inkom till förstainstansrättens kansli mellan den 22 april och den 7 maj 1993 besvarade parterna de frågor som förstainstansrätten ställt.

- 14 På grundval av svaren på dessa frågor och referentens rapport beslutade förstainstansrätten att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta åtgärder för bevisupptagning.

- 15 Parternas framställningar och svar på förstainstansrättens frågor hördes under det muntliga förfarande som ägde rum den 14—18 juni 1993.

Parternas yrkanden

16 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara beslutet till den del det avser sökanden,

i andra hand,

— nedsätta de böter som ålagts sökanden i artikel 3.11 i beslutet från 4,5 miljoner ecu till ett rimligt belopp;

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i denna instans.

17 Sökanden har vidare, inom ramen för grunden avseende åsidosättandet av rätten till försvar, yrkat att förstainstansrätten skall förelägga kommissionen att låta sökanden få ta del av följande handlingar:

— samtliga rättegångshandlingar i den mån de rör sökanden,

— samtliga handlingar, all skriftväxling, alla meddelanden och protokoll genom vilka Bundeskartellamt har informerat kommissionen om förekomsten av strukturkriskartellen,

— samtliga dokument, handlingar, protokoll och meddelanden som rör de trilaterala förhandlingarna mellan kommissionen, Bundeskartellamt och företrädare för det tyska kartellsamfundet, angående förlängningen av strukturkriskartellen.

18 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna vid förstainstansrätten.

Saken

19 Sökanden har åberopat tre grunder till stöd för sin talan. Den första avser ett åsidosättande av rätten till försvar, den andra en överträdelse av artikel 85.1 i fördraget och den tredje en överträdelse av artikel 15.2 i förordning nr 17.

Grunden avseende ett åsidosättande av rätten till försvar

20 Sökanden har delat upp denna grund i två delar. Den första delen är baserad på ett åsidosättande av rätten till försvar under det administrativa förfarandet och den andra delen på ett åsidosättande som inträffat efter antagandet av beslutet. Inom ramen för denna grund har sökanden dessutom yrkat att förstainstansrätten skall förelägga kommissionen att inkomma med vissa dokument.

I — Första delen av grunden

Parternas argument

- 21 Sökanden har klandrat kommissionen för att den inte har beaktat dennes rätt att bli hörd. Sökanden har gjort gällande att kommissionen inledningsvis, i meddelandet om anmärkningar, försökte framställa den "tyska koncernen" och Fachverband Betonstahlmatten som ansvariga för de påstådda överträdelserna av konkurrensrätten som kommissionen undersökte och att denna inställning fick sökanden att tro att den inte var den som främst berördes. Sökanden har understrukt att den av denna anledning inte ansåg det nödvändigt att under det administrativa förfarandet begära att få tillgång till handlingarna och att gå igenom dem eller att skaffa sig en advokat. Sökanden har gjort gällande att kommissionen först i beslutet uteslöt Fachverband Betonstahlmatten från mottagarna och att den helt enkelt ersatte den "tyska koncernen", vars medlemmar inte hade angetts, med ett omnämnande som utpekade sökanden. Sökanden har framhållit att den inte har kunnat ta ställning till denna anhopning av alla klagomål mot sin person och att kommissionen inte heller har anmodat den att göra det. Om kommissionen ansåg att det fanns skäl att rikta alla anmärkningar mot sökanden, borde den ha ändrat meddelandet om anmärkningar, delgett sökanden den nya versionen och gett denne ett nytt tillfälle att, skriftligen och muntligen, framföra sina synpunkter.
- 22 Kommissionen har gjort gällande att meddelandet om anmärkningar är en förberedande handling under förfarandet, vilken endast riktas till de företag mot vilka förfarandet inletts för att säkerställa att de effektivt kan utöva sin rätt att bli hörda. Kommissionen har understrukt att de faktiska och rättsliga bedömningar som återges i detta dokument är rent preliminära och att kommissionen, mot bakgrund av nämnda företags förklaringar, är skyldig att kontrollera dem (domstolens beslut av den 18 juni 1986, *British-American Tobacco och Reynolds mot kommissionen*, 142/84 och 156/84, Rec. s. 1899). Kommissionen har hävdatt att eftersom den, i enlighet med sin skyldighet, beaktar de omständigheter som framkommit under det administrativa förfarandet och avstår från anmärkningar som mot vissa ursprung-

ligen berörda personer framstått såsom otillräckligt grundade, handlar det för det fall att bevisen förblir oförändrade och anmärkningar som riktats mot övriga berörda personer består, inte om en ny bedömning som förutsätter att de tidigare utsända anmärkningarna kompletteras. Under det muntliga förfarandet förklarade kommissionen att den, i slutet av det administrativa förfarandet, ansåg att den inte kunde vidhålla de anmärkningar som riktats mot Fachverband Betonstahlmatten, men att den fortfarande ansåg att BStG var en av de ansvariga för förfarandena i fråga.

Förstainstansrättens bedömning

- 23 Förstainstansrätten anser att det framgår av skrivelsen av den 12 mars 1987 från generaldirektören för konkurrensärenden som medföljde meddelandet om anmärkningar, att kommissionen ansåg att mottagarföretagen hade överträtt bestämmelserna i artikel 85 i fördraget. Kommissionen gav dem möjlighet att framföra sin inställning till de kvarstående anmärkningarna och fastställde en frist inom vilken dessa kunde inkomma med skriftliga yttranden. Dessa yttranden kunde eventuellt åtföljas av handlingar och av förslag till hörande av vittnen samt innehålla begäran om förför för att muntligen komplettera de skriftliga yttrandena. Skrivelsens avsändare tillade att de huvudsakliga handlingarna i ärendet bifogades och att endast de handlingar som direkt eller indirekt berörde mottagarföretaget skickades, för att undvika avslöjande av affärshemligheter. Avsändaren angav också att företagen hade möjlighet, för att förbereda sina yttranden, att efter tillstånd ta del av andra handlingar som var i kommissionens besittning.
- 24 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden var en av mottagarna av meddelandet om anmärkningar (se punkterna 11 a och 16), att den uttryckligen omnämns i analysen i sak och i den rättsliga bedömningen i meddelandet om anmärkningar (se i synnerhet punkterna 96, 97, 98, 100, 101, 104, 143, 144, 146, 148 a, 175, 181, 182, 183 och 187) och att den har mottagit flera bilagor som kommissionen bygger sina anmärkningar på. Förstainstansrätten anser vidare att innehållet i ett meddelande om anmärkningar kan göras gällande personligen mot varje mottagare, bland vilka

sökanden i det föreliggande fallet finns, om inte motsatsen uttryckligen anges i meddelandet, vilket inte är fallet beträffande sökanden. Beträffande frågan om kommissionen i sitt beslut har vidhållit sina anmärkningar mot sökanden och om den, om så är, med tillräcklig säkerhet har bevisat de faktiska påståenden som stöder anmärkningarna, beror svaret på förstainstansrättens prövning av huruvida fastställandet av överträdelsen är berättigat (se förstainstansrättens dom av den 17 december 1991, Enichem Anic mot kommissionen, T-6/89, Rec. s. II-1623, punkterna 37 och 40).

- 25 Förstainstansrätten konstaterar likaledes att sökanden har tillsänt kommissionen en skrivelse av den 29 maj 1987, där denne framförde ett skriftligt yttrande över meddelandet om anmärkningar. I denna skrivelse begärde sökanden, i andra hand, "ett förhör för att kunna förtydliga eller komplettera det nedan antecknade ställningstagandet". Sökanden tillade att den förbehöll sig såväl möjligheten att förete andra bevis som att biträdas och företrädas av valfria advokater. Förhöret, under vilket företaget företrädde av Michael Müller, VD för BStG, som deltog i egenskap av såväl ordförande för företagsledningen som ställföreträdare och ordförande för Fachverband Betonstahlmatten, ägde rum den 23 och den 24 november 1987.
- 26 Således kan förstainstansrätten inte godta sökandens argument att denne inte skulle ha berörts av meddelandet om anmärkningar och att meddelandet borde ha ändrats för att rikta alla anmärkningar mot sökanden. Det bör i själva verket understrykas att sökanden uttryckligen utpekades i meddelandet om anmärkningar som en av de berörda personerna, att den erhållit bifogade handlingar som berörde den, att den framfört skriftligt yttrande och att den varit representerad vid förhöret vid kommissionen och att det förhållandet att sökanden under det administrativa förfarandet inte hade en advokat är resultatet av dess eget val, som den uttryckligen hade förbehållit sig rätten att göra. Av detta följer att sökanden vid flera tillfällen och i erforderlig utsträckning kunnat framföra sin inställning under det administrativa förfarandet vid kommissionen.

- 27 Således kan den första delen av grunden inte godtas.

II — Andra delen av grunden

Parternas argument

- 28 Sökanden har gjort gällande att kommissionen under den förberedande handläggningen av ansökan har kränkt dess rätt till försvar, i synnerhet dess rätt att bli hörd, i och med att den i huvudsak avslagit dess begäran av den 30 augusti 1989 om att få ta del av handlingarna. Genom denna skrivelse hade sökanden bett kommissionen om tillstånd att få ta del av de dokument som såväl meddelandet om anmärkningar som beslutet byggde på. Sökanden har gjort gällande att den utväxlat skrivelser med kommissionen och att den under skriftväxlingen fäste dess uppmärksamhet vid det förhållandet att den grundläggande rätten till försvar som innebär rätt att ta del av handlingar kvarstår sedan det formella beslutet fattats och att kommissionen svarade med att den, som en bilaga till meddelandet om anmärkningar, hade tillsänt sökanden de handlingar som meddelandet bygger på. Sökanden har framhållit att den, eftersom kommissionen genom ett telefaxmeddelande daterat den 11 oktober 1989 erbjudit sig att till sökanden översända kopior av vissa handlingar, till följd av detta erbjudande, genom ett telefaxmeddelande daterat den 16 oktober 1989, begärde dels att rapporten och akten avseende den undersökning som utfördes i dess lokaler den 6 och den 7 november 1985 samt rapporten avseende den undersökning som utfördes samma dag i Fachverband Betonstahlmattens lokaler skulle tillsändas sökanden, dels tillstånd att ta del av de protokoll och övriga handlingar varigenom Bundeskartellamt hade informerat kommissionen om att det i Tyskland fanns en strukturkriskartell. Kommissionen reagerade först när talan anhängiggjordes den 20 oktober 1989.
- 29 Kommissionen har påpekat att sökanden har baserat sin talan på en påstådd överträdelse från kommissionen efter delgivningen av beslutet och att ett besluts lagenlighet inte kan vara beroende av händelser som inträffat efter delgivningen. Kommissionen har understrukit att även om iakttagandet av rätten till försvar fordrar att det berörda företaget på ett meningsfullt sätt har kunnat framföra sina synpunkter

ter på de handlingar som kommissionen hänvisat till i överväganden som ligger till grund för beslutet är den enligt domstolens rättspraxis inte skyldig att meddela de berörda parterna aktens innehåll (dom av den 17 januari 1984, VBVB och VBBB mot kommissionen, 43/82 och 63/82, Rec. s. 19, punkt 25). Om principen tillämpas på det administrativa förfarandet, bör den också kunna tillämpas sedan detta avslutats, som i det föreliggande fallet.

Förstainstansrättens bedömning

30 Förstainstansrätten konstaterar att sökandens begäran om att på nytt få tillgång till akten har framställts hos kommissionen sedan beslutet fattats, att det således handlar om ett förhållande som ligger senare i tiden än antagandet av beslutet och att beslutets lagenlighet följaktligen under inga omständigheter kan påverkas av kommissionens vägran att bevilja den tillgång som begärts eller av dess underlåtenhet att under fristen för talans väckande översända vissa handlingar.

31 Följaktligen kan den andra delen av grunden inte godtas.

III — Åtgärden för processledning som sökanden begärt

32 Sökanden har i ansökan uttryckligen yrkat att förstainstansrätten skall förelägga kommissionen att låta sökanden få ta del av följande handlingar:

— samtliga rättegångshandlingar i den mån de rör sökanden,

- samtliga handlingar, all skriftväxling, alla meddelanden och protokoll genom vilka Bundeskartellamt har informerat kommissionen om förekomsten av strukturkriskartellen,
- samtliga dokument, handlingar, protokoll och meddelanden som rör de trilaterala förhandlingarna mellan kommissionen, Bundeskartellamt och företrädare för det tyska kartellsamfundet, angående förlängningen av strukturkriskartellen.

33 Förstainstansrätten anser att sökandens begäran skall behandlas som en begäran om processledningsåtgärder enligt vad som avses i artikel 64.3 d i rättegångsreglerna.

34 För att bedöma lämpligheten av denna processledningsåtgärd bör begäran om föreendet av samtliga rättegångshandlingar i den mån de berör sökanden först prövas. I detta sammanhang finns det skäl att erinra om att sökanden inte har bestridit att den under det administrativa förfarandet inför kommissionen erhöll alla handlingar i ärendet som direkt eller indirekt berörde den och på vilka meddelandet om anmärkningar var baserat. Sökanden har vidare inte lagt fram några indicier som visar att andra handlingar var relevanta för dess försvar. Följaktligen anser förstainstansrätten att sökanden har haft möjlighet att framföra sin syn på alla anmärkningar som kommissionen riktade mot sökanden i det meddelande om anmärkningar som tillställdes den samt på de bevis som avsåg att stödja dessa anmärkningar som kommissionen nämnde i sagda meddelande om anmärkningar eller i bilagorna till detsamma och att iakttagandet av rätten till försvar således har säkerställts (domstolens dom av den 9 november 1983, Michelin mot kommissionen, 322/81, Rec. s. 3461, punkt 7, och förstainstansrättens domar av den 10 mars 1992, Chemie Linz mot kommissionen, T-15/89, Rec. s. II-1275, punkt 51, och av den 18 december 1992, Cimenteries CBR m. fl. mot kommissionen, T-10/92, T-11/92, T-12/92 och T-15/92, Rec. s. II-2667, punkterna 38 och 39). Av detta följer att sökandens advokater, såväl under den förberedande handläggningen av ansökan som under förfarandet vid förstainstansrätten, med full kännedom om målet

har kunnat undersöka beslutets lagenlighet och helt kunnat säkerställa sökandens försvar. Följaktligen finns det inte skäl att förelägga kommissionen att förete omnämnda handlingar.

- 35 För det andra bör sökandens begäran om företeende av de av Bundeskartellamt översända handlingarna prövas till den del den hänför sig till strukturkriskartellen samt till handlingar avseende de trilaterala förhandlingarna mellan kommissionen, Bundeskartellamt och företrädare för den tyska strukturkriskartellen. I detta sammanhang finns det skäl att framhålla att sökanden inte påstått att den, i brist på tillgång till dessa handlingar, inte har kunnat försvara sig mot de anmärkningar som har riktats mot den och att den inte har framfört några som helst indicier som visar hur dessa handlingar skulle kunna vara av intresse för den föreliggande tvistens avgörande. Det bör tilläggas att det i alla händelser handlar om handlingar som gäller strukturkriskartellen, vilken inte som sådan ingår som en väsentlig del i de i beslutet fastställda överträdelserna (se nedan punkterna 55 och följande), och att de handlingar som hänför sig till denna kartell på grund härav utgör bevisuppgifter som saknar anknytning till det föreliggande förfarandet. Det finns således inte anledning att vidta de av sökanden begärda processledningsåtgärderna.

Grunden avseende en överträdelse av artikel 85.1 i fördraget

I — Den aktuella marknaden

Parternas argument

- 36 Sökanden har gjort gällande att påståendet i punkt 3 i beslutet om att standard- och katalognät i stor utsträckning är utbytbara, är felaktigt. I detta sammanhang påminner sökanden om att det som kallas katalognät (Listenmatten), till skillnad

från standardnätet, är svetsat armeringsnät som tillverkas på beställning för särskilda byggnadsprojekt, och att katalognät, i princip, inte kan användas i en annan byggnad än den det speciellt tillverkats för. Sökanden har anfört att det likaledes skall fastställas en skillnad mellan katalognät (Listenmatten) och det nät som tillverkas i Nederländerna (Lettermatten), vilka i själva verket är halvstandardiserat nät. Sökanden har gjort gällande att standard- och katalognäten inte är utbytbara på grund av den inbördes prisskillnaden (standardnät: 760 DM/ton, och katalognät: 850—1 500 DM/ton). När det finns standardnät av lämplig storlek, använder konsumenten det på grund av att priset på detta är omöjligt att konkurrera med och skulle aldrig använda mycket dyrare katalognät i stället för standardnät. Katalognätet konkurrerar snarare med armeringsjärnet (en EKSG-produkt), som säljs i detalj efter att ha bearbetats i samarbete med entreprenören utifrån den byggnad som skall uppföras. För att bevisa sina påståenden har sökanden föreslagit att ett sakkunnigutlåtande skall inhämtas.

- 37 Kommissionen har gjort gällande att priset på standardnät inte kan vara likgiltigt för sökanden, eftersom priset på standardnät påverkar priset på katalognät (punkterna 3 och 114 i beslutet). I egenskap av exportör av katalognät vill sökanden naturligtvis bevara priset på standardnät inom ett visst intervall i förhållande till katalognät. Detta var just syftet med att fastställa minimipriser inom ramen för de samordnade förfarandena angående priserna på marknaden i Benelux-länderna.

Förstainstansrättens bedömning

- 38 Förstainstansrätten anmärker att sökandens beskrivning av marknaden inte på något sätt står i strid med kommissionens beskrivning. Sökanden har nämligen gjort en åtskillnad mellan standardnät, katalognät eller halvstandardiserat nät, "Listenmatten"-nät och specialnät för att hävda att de två första typerna ligger nära varandra och att de två senare kategorierna likaledes ligger nära varandra men trots det uppvisar viktiga skillnader jämfört med de två förstnämnda. Förstainstansrät-

ten anser att det i beslutet inte sägs något annat när det i punkt 3 står att "det i synnerhet är standardnätet och katalognätet som i stor utsträckning är utbytbara" och "att man inom detta område allmänt sett kan tala om en marknad för svetsat armeringsnät inom vilken det finns en delmarknad för armerat specialnät".

39 Vad gäller priserna på standardnät och på "Listenmatten"-nät som sökanden har hänvisat till, konstaterar förstainstansrätten att de inte ligger särskilt långt ifrån varandra. Detta tillnärmande av priserna beror uppenbarligen på objektiva faktorer som påverkar de två aktuella nätmarknaderna, nämligen priset på valstråd som är basmaterialet för dessa två produkter, och förändringarna i efterfrågan på den marknad för vilken produkten är avsedd, dvs. byggmarknaden, som avspeglar den allmänna konjunkturen.

40 I och med att dessa konstateranden har gjorts, finns det anledning att undersöka en fråga som har nära samband med dem, nämligen frågan om den inverkan priset på standardnät har på priset på "Listenmatten"-nät och specialnät. Med andra ord gäller det att få veta om en sänkning av priset på standardnät kan göra detta utbytbart mot "Listenmatten"-nät och specialnät och medföra att kunderna i stället börjar använda standardnät. Först bör det påminnas om att användningen av standardnät på vissa byggen där "Listenmatten"-nät eller specialnät borde användas endast är möjlig om utformningen av den armering som skall användas tillåter det och i varje fall på villkor att det på bygget vidtas anpassningsåtgärder som varken medför tekniska svårigheter eller alltför höga tilläggskostnader. I detta sammanhang finns det också skäl att konstatera att det under sammanträdet framkom att användningen av standardnät faktisk är möjlig på ett bygge där specialnät vanligtvis borde användas när priset på standardnät är så lågt att det medför betydande kostnadsbesparingar för byggherren, vilka täcker tilläggskostnaderna och kompenserar för de tekniska svårigheter som uppstår till följd av att det materiel man använder byts ut, och att denna situation uppstod under en del av den tid som omfattades av de samordnade förfarandena.

- 41 Förstainstansrätten konstaterar vidare att vissa företag som berörs av beslutet — bland vilka sökanden befinner sig — har kapacitet att producera olika kategorier av armeringsnät, av vilket man kan dra slutsatsen att industrin har en viss kapacitet att anpassa maskinerna till produktion av olika kategorier av armeringsnät.
- 42 Förstainstansrätten konstaterar avslutningsvis att leveranskontrakten mellan BStG å ena sidan och Bouwstaal Roermond BV och Arbed SA afdeling Nederland å den andra, som ingåtts den 24 november 1976 och den 22 mars 1982 (bilagor 109 och 109A till meddelandet om anmärkningar) avser standardnät och icke-standardiserat nät.
- 43 På grundval av allt som anförts ovan anser förstainstansrätten att kommissionens marknadsanalys inte är felaktig och att sökandens anmärkning således skall förkastas utan att det föreligger behov av att förordna att det föreslagna sakkunnigutlåtandet skall inhämtas.

II — *Fastställandet av de samordnade förfarandena*

A — *Frånvaron av ett övergripande samordnat förfarande*

- 44 Sökanden har inledningsvis bestridit existensen av ett övergripande samordnat förfarande. Den har gjort gällande att kommissionens anmärkning, enligt vilken de tyska producenterna under sökandens ledning skulle ha inrättat ett övergripande avtalsförfarande på den europeiska nivån angående ömsesidigt tillträde till marknaderna, bestående av en organisation av samordnade förfaranden avseende de olika nationella marknaderna, inte på något sätt ha styrkts. Sökanden har anfört att även om dess VD inom strukturkriskartellens beslutande kommitté har redogjort för

enskilda kontakter som han har haft på internationell nivå, har det dock aldrig beslutats om begränsningar av den internationella handeln och dessa har inte heller varit föremål för avsiktsförklaringar.

- 45 I detta sammanhang anser sökanden att kommissionen felaktigt har trott sig kunna basera sin bedömning på ett den 15 oktober 1985 daterat meddelande som advokat Günter Müller, ordförande för Wirtschaftsvereinigung Ziehereien und Kaltwalzwerke och företrädare för strukturkriskartellen enligt artikel 36 i den tyska lagen om bekämpning av konkurrensbegränsningar (GWB) hade skickat (bilaga 101 a till meddelandet om anmärkningar, punkt 131 i beslutet) till en av sina anställda, och där han krävde en ändring i protokollet för ett av marknadskommitténs möten, i syfte att komma fram till en mer neutral formulering för att förklara orsakerna till den dåliga situationen på marknaden i den nordöstra zonen, vilken berodde på import samt på leverans av ansevärliga mängder som genomförts av företag som inte var medlemmar av kartellen. Sökanden har i detta hänseende föreslagit att vissa företrädare för företag som ingår i strukturkriskartellens beslutande kommitté och Günter Müller skall höras som vittnen.
- 46 Förstainstansrätten anser att kommissionen aldrig har ansett att det förelåg ett övergripande samordnat förfarande utan i stället en grupp av olika samordnade förfaranden (punkt 22 i beslutet) vid olika tidpunkter och på olika geografiska marknader. Tvärtom klandras i beslutet (punkterna 132 och 175) de tyska producenterna i allmänhet och sökanden i synnerhet för att ha deltagit i bilaterala samordnade förfaranden med producenter från andra medlemsstater.
- 47 Följaktligen finns det skäl att fastställa att sökanden i beslutet inte klandras för deltagande i något övergripande samordnat förfarande och att denna anmärkning således skall förkastas utan att det finns behov av att förhöra de vittnen som sökanden föreslagit.

B — *Den tyska marknaden*1) *Beaktandet av den tyska strukturkriskartellen som en väsentlig del av de i beslutet fastställda överträdelserna**Parternas argument*

- 48 Sökanden har gjort gällande att kommissionen inte i något som helst fall kunde ålägga den böter på grund av dess deltagande i den tyska strukturkriskartellen. Eftersom denna inte stod i strid med det förbud som uttalas i artikel 85.1 i fördraget, har sökanden inte heller överträtt denna artikel i den mån som den stött sig på kartellens lagenlighet. Som svar på kommissionens påstående att kartellavtalet inte ingår som en väsentlig del i de överträdelser som fastställts i beslutet, och inte har lagts sökanden till last vid beräkningen av de böter som ålagts den, har sökanden genmält att detta påstående uppenbart står i strid med beslutets lydelse, som låter förstå raka motsatsen. I detta sammanhang har sökanden citerat punkt 126 i beslutet, enligt vilken "de samordningar som rör den tyska marknaden följer av själva kartellavtalet". Sökanden har påpekat att punkt 127—129 uteslutande handlar om kartellen, och att detta ifrågasättande når sin kulmen i punkt 130 i beslutet, enligt vilken "hänvisningen (i artikel 5.2 och artikel 7.1 i kartellavtalet) till leveranskvoterna för den tyska marknaden och inte till produktionskvoterna ... har valts medvetet och avsiktligt för att kunna använda kartellen som ett instrument för att komma fram till en bilateral samordning med utländska producenter i avsikt att begränsa dessas ömsesidiga tillträde till marknaderna (se punkterna 132 och följande)".
- 49 Sökanden har påpekat att kommissionen i avsnittet "rättslig bedömning" i beslutet anger skälen till varför kartellen ansågs oförenlig med artikel 85.1 i fördraget, och att den endast i punkt 206 (överväganden avseende böternas storlek) anför det för-

hållandet att kartellen godkänts av Bundeskartellamt. Sökanden har framhållit att det i denna punkt ingalunda sägs att kartellen "inte är föremål för de böter som åläggs sökanden och inte utgör en överträdelse som fastställs i beslutet". Om kommissionen verkligen inte hade velat ålägga böter på grund av kartellen, skulle det ha varit enkelt för den att klart upplysa om detta såsom den gjort i andra avseenden (se till exempel punkt 113, in fine i beslutet).

- 50 Sökanden har för övrigt anfört att det inte var nödvändigt att med ett åläggande för framtiden förbjuda kartellavtalet, såsom gjorts i beslutet avseende varje fastställt överträdelse (punkterna 209 och 210 i beslutet), eftersom den period som avtalet hade slutits för redan hade utgått. Vidare framgår det av protokollet från förhöret den 24 november 1987 att detta nästan uteslutande, såvitt avser den tyska marknaden, handlade om frågan om resultatet av kartellen. Då Michael Müller uttryckligen bad kommissionen att bekräfta att kartellavtalet hade uteslutits från förfarandet, svarade kommissionens tjänsteman, som var ansvarig för ärendet, att kommissionen inte hade förbundit sig att utesluta kartellavtalet från förfarandet.
- 51 Enligt sökanden är det klart att kartellavtalet verkligen lagts den till last i beslutet och att det varit huvudgrunden för de böter som sökanden ålagts samt den enda förklarliga anledningen till att kommissionen upprepat att sökanden pådragit sig ett särskilt ansvar på grund av dess VD: s uppgifter, vilken var ordförande för kartellmedlemmarnas övervakningsråd.
- 52 För att bevisa sina påståenden har sökanden föreslagit att Hohls, som vid tidpunkten var föredragande vid femte avdelningen vid Bundeskartellamt, Kirschstein, som vid tidpunkten var ordförande för femte avdelningen vid Bundeskartellamt, och Günter Müller skall höras som vittnen.

- 53 Kommissionen har hävdats att kartellavtalet inte utgör en väsentlig del i de överträdelser som fastställs i beslutet och erinrat om att den beaktat (punkt 206) Bundeskartellamts tillstånd och att den på denna punkt inte har ålagt böter. Kommissionen anser att den i ett formellt beslut kan utpeka överträdelser som har varit föremål för en informell reglering utan att den aktuella överträdelsen därigenom skulle bli en väsentlig del i det formella beslutet. Kommissionen har medgett att den i punkt 174 i beslutet har betraktat artiklarna 5.2 och 7.1 i kartellavtalet såsom oförenliga med artikel 85.1 i fördraget. Kommissionen har emellertid anfört (punkt 210 i beslutet) att den inte avsåg att officiellt förbjuda dessa två klausuler. I stället för att i beslutet formellt fastställa att kartellavtalet var oförenligt med konkurrensreglerna och ålägga sökanden böter i egenskap av företrädare för de deltagande i de samordnade förfarandena, har kommissionen nöjt sig med att föra förhandlingar med Bundeskartellamt och med företrädarna för kriskartellen i avsikt att ändra de berörda klausulerna (punkt 129 i beslutet), vilka faktiskt har ändrats.
- 54 Beträffande förhöret den 24 november 1987 har kommissionen understrukit att kommissionens tjänsteman som ansvarade för ärendet, på begäran av Michael Müller, "utan att förplikta sig och på ett korrekt sätt" angav att kommissionen inte på något sätt hade förbundit sig att utesluta kartellavtalet från förfarandet.

Förstainstansrättens bedömning

- 55 Förstainstansrätten anser att analysen i beslutet gör det möjligt att dra slutsatsen att kartellen inte som sådan utgör en väsentlig del i de i beslutet fastställda överträdelserna. Sökanden har citerat punkt 126 i beslutet ofullständigt, eftersom fjärde stycket lyder som följer: "De samordningar som rör den tyska marknaden är ett resultat av själva kartellavtalet eller faller inom ramen för försöken att skydda denna kartell mot okontrollerad import." Den förhärskande föreställningen som

uttrycks i detta stycke är densamma som redan kommit till uttryck i första stycket i samma punkt, nämligen att "de samordnade förfarandena avseende den tyska marknaden skall ses i samband med inrättandet och funktionen av strukturkriskartellen för svetsat armeringsnät". Denna föreställning bekräftas och förtydligas i andra punkter i beslutet. Således anges i punkt 130 att kartellavtalet, och i synnerhet artiklarna 5.2 och 7.1, har använts som ett medel för att åstadkomma en "bilateral samordning mellan utländska producenter, för att begränsa dessas ömsesidiga tillträde till marknaderna". I punkt 175 har det också angetts att omnämnda klausuler "bland annat [hade] som syfte eller åtminstone hade till resultat att strukturkriskartellen användes som ett medel för bilateral samordning mellan tyska producenter och producenter från andra medlemsstater". Avslutningsvis har det i punkt 206 konstaterats att kartellen har använts "för att skydda den tyska marknaden mot konkurrens från andra medlemsstater, genom åtgärder som inte är förenliga med gemenskapsrätten".

- 56 Mot bakgrund av denna analys konstaterar förstainstansrätten att kartellen i beslutet har betraktats som en omständighet som har underlättat de samordnade förfarandena mellan de olika producenterna och som innehöll klausuler som stod i strid med artikel 85.1 i fördraget. Däremot kan man ändå inte av beslutets ordalydelse dra slutsatsen att nämnda kartell som sådan utgör en väsentlig del i de i beslutet fastställda överträdelserna. I själva verket anges i punkt 210 uttryckligen att kommissionen har begränsat sig till att fastställa att omnämnda klausuler var oförenliga med artikel 85.1 i fördraget. Denna tolkning av beslutet motsägs inte av punkt 174 i beslutet där det endast fastställs att kartellavtalet snedvred konkurrensen i handeln inom gemenskapen och att den följaktligen kunde påverka handeln mellan medlemsstaterna. Vad beträffar punkt 206 i beslutet handlar den enbart om kartellavtalets rättsverkningar i förhållande till olika överträdelser som konstaterats i andra punkter i beslutet. Följaktligen bör det konstateras att artikel 1 i beslutet till den del det i denna fastställs att det föreligger avtal och/eller samordnade förfaranden inte hänför sig till kriskartellen.
- 57 Således finns det ingen anledning att förhöra vittnen om funktionen av och detaljerna i kartellens organisation, vilket sökanden föreslagit.

- 58 På grundval av allt det hittills anförda bör det fastställas att den tyska strukturkriskartellen inte som sådan utgör en väsentlig del i de i beslutet fastställda överträdelserna och att sökanden i beslutet inte har klandrats för sitt deltagande i denna kartell. Således kan sökandens anmärkning inte godtas.

2) Det samordnade förfarandet år 1985 mellan BStG och Tréfilunion avseende utbyte av ömsesidigt tillträde till marknaderna mellan Tyskland och Frankrike

Den ifrågasatta rättsakten

- 59 I beslutet (punkterna 135—143 och 176) klandras sökanden för att tillsammans med det franska företaget Tréfilunion ha deltagit i samordnade förfaranden angående utbyte av ömsesidigt tillträde till marknaderna mellan Tyskland och Frankrike. Dessa avtal hade ingåtts under ett samtal den 7 juni 1985 mellan Michael Müller och Marie, direktör för Tréfilunion, vilket framgår av ett internt meddelande från Marie av den 16 juli 1985 (bilaga 106 till meddelandet om anmärkningar) och av ett internt meddelande från Michael Müller av den 27 augusti 1985 (bilaga 107 till meddelandet om anmärkningar). Enligt beslutet (punkt 140) har de ömsesidiga eftergifter som gjordes under detta samtal iakttagits, vilket intygas av det förhållandet att varken Tréfilunion eller de andra franska producenterna har klagat på den tyska strukturkriskartellen vid kommissionen och av att sökandens fabrik i Gelsenkirchen (Tyskland) inte har exporterat katalognät till Frankrike. Dessutom framgår det av de två meddelandena att all framtida exportverksamhet skulle göras beroende av en fastslagen leveranskvot.
- 60 Enligt beslutet (punkt 176) utgör de avtal som ingicks mellan Michael Müller och Marie under samtalet den 7 juni 1985 angående utbyte av ömsesidigt tillträde till marknaderna mellan Tyskland och Frankrike en konkurrensbegränsning mellan tyska och franska producenter, vilken skulle kunna påverka handeln mellan medlemsstaterna.

Parternas argument

- 61 Sökanden har hävdad att de slutsatser kommissionen dragit av de två ovan nämnda meddelandena är felaktiga, eftersom det av deras innehåll inte framgår att några avtal skulle ha ingåtts. Sökanden har gjort gällande att det handlar om det enda möte som Michael Müller och Marie hade under hela den åsyftade perioden, och detta i deras egenskap av ordförande för sammanslutningarna. Det framgår av nämnda meddelanden att Marie framförde vissa förslag till Michael Müller angående en framtida kanalisering av importen, och att den senare nöjde sig med att göra anteckningar om detta. Dessutom anser sökanden att uttalandena om ett eventuellt ingivande av klagomål till kommissionen faller inom det politiska området och på inget sätt gäller en begränsning av konkurrensen. För att bevisa sina påståenden har sökanden i ansökan föreslagit att dess juridiske rådgivare Pillmann skall höras som vittne, och i repliken att Michael Müller skall höras personligen.
- 62 Kommissionen har gjort gällande att det framgår av de den 16 juli 1985 respektive den 27 augusti 1985 daterade meddelandena att konkurrenterna var överens om att sökanden skulle avstå från att exportera katalognät till Frankrike och att Tréfilunion inte skulle äventyra strukturkriskartellen genom att inge ett klagomål till kommissionen. Kommissionen anser att det likaledes framgår av dessa meddelanden att det har funnits ett samordnat förfarande för att begränsa den ömsesidiga exporten och för att sinsemellan uppdelade marknaden, i form av en "jämvikt i det ömsesidiga tillträdet till marknaderna mellan de två länderna uttryckt i absoluta ton". För kommissionen utgjorde redan detta samordnade förfarande i sig en överträdelse av artikel 85.1 i fördraget, utan att det var nödvändigt att kontrollera om avsikten att ta med samtliga tyska producenter i detta samordnade förfarande hade förverkligats.

Förstainstansrättens bedömning

- 63 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden i beslutet (punkt 140) klandras för att med Tréfilunion ha lett en allmän samordning i avsikt att begränsa sina produkters

ömsesidiga tillträde till marknaderna i Tyskland och i Frankrike. Denna samordning konkretiserades på tre punkter: Tréfilunion har inte ingett något klagomål mot den tyska kriskartellen till kommissionen, sökandens fabrik i Gelsenkirchen har inte exporterat katalognät till Frankrike under en period om två till tre månader, och, avslutningsvis, parterna har kommit överens om att göra sin framtida export beroende av fastställda kvoter.

- 64 Förstainstansrätten anser att analysen av de två ovannämnda meddelandena (se punkt 59) gör det möjligt att dra slutsatsen att kommissionen med tillräcklig sannolikhet visat sökandens samordning med Tréfilunion beträffande de två första av de uppräknade punkterna. Marie skriver i sitt meddelande, under rubriken "Slutsatser", att "inget klagomål har ingetts i Bryssel mot Kartellverdrag". Michael Müllers meddelande är å sin sida också klart i detta hänseende: "Marie har förbundit sig att inte inge klagomål ... han är redo att ge sitt godkännande för Gelsenkirchen, på villkor att samordningen inte tillämpas förrän om två eller tre månader ... Jag godtog ett uppskov på två till tre månader." Förstainstansrätten anser att Maries åtagande att inte inge klagomål mot den tyska kartellen skall bedömas som ett betende gentemot en konkurrent i utbyte mot samme konkurrents åtaganden inom ramen för ett samordnat förfarande i strid med artikel 85.1 i fördraget.
- 65 En analys av de två meddelandenas lydelse visar också en önskan hos båda parterna att åstadkomma en jämvikt och en begränsning av sina produkters ömsesidiga tillträde till marknaderna i de två länderna. Förstainstansrätten konstaterar, å ena sidan, att Michael Müller i sitt ovan nämnda meddelande har angett att "vi, för vår del, är mycket intresserade av en begränsning av det ömsesidiga tillträdet till marknaderna. Detta är emellertid svårare att reglera på grund av det stora antalet deltagare än det skulle ha varit på nationell nivå, men detta borde göras så snart som möjligt, i alla fall helt säkert när prisnivån blir praktiskt taget densamma på alla

berörda marknader". I samma meddelande har Michael Müller anmärkt att Marie har framfört vissa förslag och uttryckt vissa önskemål, bland annat angående "jämvikt[en] i det ömsesidiga tillträdet till marknaderna mellan de två länderna i absoluta ton". Å andra sidan har Marie i sitt ovan nämnda meddelande under rubriken "Slutsatser" skrivit att "för ögonblicket, och i avvaktan på följande möte ... skall BStG ta kontakt med de övriga tyska producenterna för att underlätta de franska producenternas tillträde till marknaden i Tyskland genom att vissa förfaranden inte tillämpas och en tillträdesavgift framförhandlas; försöka att begränsa Moselstahls verksamhet (via Stiness) och undersöka möjligheten att inkorporera Gelsenkirchen i den samlade tyska volymen medan den andel som skall uppnås på den franska marknaden återstår att fastställa".

- 66 På grundval av denna analys anser förstainstansrätten att det endast har fastställts att de två parterna avsett att sluta ett avtal om kvoter, vilket var beroende av övriga tyska företags reaktion.
- 67 Mot bakgrund av det hittills anförda anser förstainstansrätten att kommissionen med tillräcklig sannolikhet har visat de omständigheter som det redogörs för i punkt 140 första stycket i beslutet, nämligen Tréfilunions åtagande att inte inge klagomål mot strukturkrisartellen, samt sökandens avstående från att exportera katalognät till Frankrike under en period av två till tre månader. Däremot anser förstainstansrätten att kommissionen inte med tillräcklig sannolikhet har visat att det fanns ett avtal vars ändamål skulle ha varit att den framtida exporten skulle göras beroende av fastställda kvoter såsom beskrivits i punkt 140 andra stycket i beslutet.
- 68 Följaktligen, och utan att det finns skäl att förhåra vittnena eller förordna om inställelse av sökanden, skall, för det första, sökandens anmärkning vad gäller de i punkt 140 första stycket i beslutet beskrivna besluten förkastas och skall det fastställas att kommissionen med rätta ansåg att de utgjorde en överträdelse av artikel 85.1 i fördraget, och skall, för det andra, sökandens anmärkning vad gäller de oms-

tändigheter som klandras i punkt 140 andra stycket i beslutet godtas och skall det förklaras att dessa på grund av kommissionens bristande bevisning inte faller under tillämpningsområdet för artikel 85.1 i fördraget.

3) *De samordnade förfarandena mellan BStG och Sotralentz*

Den ifrågasatta rättsakten

- 69 I beslutet (punkterna 144—146 och 177), inom ramen för de samordnade förfarandena i avsikt att skydda den tyska strukturkriskartellen mot okontrollerad import av svetsat armeringsnät, klandras sökanden för deltagande i ett samordnat förfarande med Sotralentz angående begränsningen av dennas export till Tyskland. Beslutet baseras på ett telexmeddelande som BStG skickade till Sotralentz den 24 oktober 1985, och som innehöll den tyska marknads försäljningssiffror, och på Sotralentz svar via telex av den 4 november 1985, som innehöll speditionssiffrorna i Tyskland för september och oktober 1985. Enligt beslutet, som i detta sammanhang baseras på Michael Müllers uppgifter till kommissionens tjänstemän vid undersökningen den 6 och den 7 november 1985, ägde detta informationsutbyte rum månatligen, vilket åtminstone utgjorde ett samordnat förfarande som kunde påverka handeln mellan medlemsstaterna (punkterna 144 och 177). I beslutet fastställs slutligen att informationsutbytet — förutom förekomsten av ett kvotavtal — bevisar ett försök från BStG: s sida att kontrollera importen från Frankrike på en månatlig basis (punkt 146), vilket var det beräknings sätt som också utgjorde grunden för kartellavtalet.
- 70 I beslutet betonas att BStG och Sotralentz har försökt motivera denna skriftväxling med förekomsten av ett patentlicensavtal mellan de två företagen, enligt vilket Sotralentz gavs tillstånd att i Frankrike tillverka katalognät på BStG: s patent.

Genom att meddela sina speditionssiffror uppfyllde Sotralentz helt enkelt sin informations-och betalningsskyldighet enligt avtalet. Enligt beslutet (punkt 145) avvisas detta argument av: a) det förhållandet att licensinnehavarens skyldighet att vidarebefordra vissa upplysningar gäller hela produktionen, och inte endast leveranserna till en bestämd marknad, b) det förhållandet att BStG hade vidarebefordrat de exakta försäljningssiffrorna för den tyska marknaden, vilket endast är förklarligt inom ramen för ett kvotssystem, och c) det förhållandet att BStG: s patent hade förfallit innan uppgifterna i fråga vidarebefordrades och att Sotralentz således inte längre hade någon informations-eller betalningsskyldighet.

Parternas argument

- 71 Sökanden har förnekat att det skulle ha förekommit något samordnat förfarande med Sotralentz. Den har påstått att det endast rörde sig om ett patentlicensavtal, om ett långvarigt bilateralt avtalsförhållande åtföljt av betalningsskyldigheter från Sotralentz sida, och inte om ett samarbete inom ramen för ett övergripande nät av avtal om ömsesidigt tillträde till marknaderna.
- 72 Kommissionen har understrukit att det förhållandet att BStG meddelade Sotralentz summan av de kvantiteter som levererades i Tyskland väl utgör ett indicium på förekomsten av ett kvotavtal. För kommissionen innebar fastställandet av att informationsutbytet skedde månatligen att den — tillsammans med andra uppgifter i ärendet — kunde dra slutsatsen att det informationsutbyte som ifrågasätts i beslutet inte berodde på skyldigheterna enligt licensavtalet.
- 73 I sina svar på de frågor som förstainstansrätten ställt under det skriftliga och det muntliga förfarandet har parterna angett vilka de patent var som var föremål för licensavtalet mellan sökanden och Sotralentz samt dessas respektive förfalldagar.

Förstainstansrättens bedömning

- 74 Det bör kontrolleras om de av kommissionen framförda omständigheterna — nämligen det månatliga informationsutbytet och det förhållandet att BStG hade vidarebefordrat summan av de kvantiteter som levererades i Tyskland till Sotralentz — utgör en samling allvarliga, exakta och överensstämmande indicier som bevisade förekomsten av ett kvotavtal.
- 75 Det bör erinras om att sökanden gentemot dessa indicier har gjort gällande det informationsutbyte som iakttagits, baserat på förekomsten av ett patentlicensavtal som förenade sökanden med Sotralentz. Under dessa omständigheter skall förstainstansrätten kontrollera om de av kommissionen framförda indicierna inte kan förklaras med annat än med förekomsten av ett kvotavtal och, i synnerhet, med förekomsten av ett patentlicensavtal mellan BStG och Sotralentz (se domstolens dom av den 31 mars 1993, Ahlström m. fl. mot kommissionen, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 och C-125/85—129/85, Rec. s. I-1307, punkt 70—72).
- 76 Förstainstansrätten understryker inledningsvis att kommissionen inte har uttalat sig i frågan om huruvida patentlicensavtalet mellan BStG och Sotralentz utgjorde en överträdelse av artikel 85.1 i fördraget. Härav följer att denna fråga saknar relevans för förstainstansrättens bedömning.
- 77 Vad beträffar antalet och varaktigheten av de patent som omfattades av licensavtalet av den 28 juni 1979 konstaterar förstainstansrätten, på grundval av de olika parternas svar på de frågor som förstainstansrätten ställde till dem under det skriftliga

och det muntliga förfarandet, att företaget BStG var innehavare av patent för det franska, nederländska och det tyska territoriet. Inom det franska territoriet var BStG innehavare av patent nr 1 578 746 (procédé pour l'obtention d'une barre d'armature de béton — framställningsprocess för svetsat armeringsstavar av betong) och av patent nr 6 920 046 (treillis d'armature soudé par points — punkt-svetsat armeringsnät), inom det nederländska territoriet var BStG innehavare av patent nr 135 455 (werkwijze voor het vervaardigen van een stalen wapeningsstaaf voor beton — framställningsprocess för svetsat armeringsstavar av betong), och inom det tyska territoriet var BStG innehavare av patent nr 1 609 605 (Verfahren und Vorrichtung zum Herstellen eines Betonbewehrungsstabes — framställningsprocess för svetsat armeringsjärn för betong) som gällde till och med den 3 januari 1985, och av patent nr 1 759 969 (Punktgeschweisste Bewehrungsmatte — punkt-svetsat armeringsnät), som gällde till och med den 25 juni 1986.

- 78 Enligt det licensavtal som BStG och Sotralentz ingick den 28 juni 1979 gavs BStG, i artikel 5, rätten att per kalenderår begränsa den produktmängd som täcktes av avtalet och som Sotralentz hade tillstånd att sälja. Sotralentz garanterades emellertid i avtalet att BStG inte kunde fastställa denna årliga maximimängd till mindre än 1 procent av den totala försäljningen av svetsat armeringsnät och armeringsstavar i Tyskland och till 2,5 procent av den totala försäljningen av svetsat armeringsnät och armeringsstavar i Nederländerna. I avtalet föreskrevs för år 1979 ett tak på 12 500 ton för Tyskland och på 4 000 ton för Nederländerna vad gällde försäljning av produkter som omfattades av patenten.

- 79 I licensavtalet föreskrevs också en avgift på 1,50 DM per ton, vilken skulle erläggas kvartalsvis, för de produktmängder som omfattades av avtalet och som Sotralentz sålde (artikel 6.1 och 6.5). Vid sammanträdet visades att i stället för att utbetalas beaktades denna avgift vid köpet av vissa verktyg som Sotralentz förvärvade från BStG: s "maskin"-avdelning. I licensavtalet föreskrevs en straffavgift om den föreskrivna årliga mängden överskreds med 200 ton (artikel 8). Där angavs likaledes att Sotralentz skulle hålla en regelmässig bokföring över leveranserna av de produkter som omfattades av avtalet, och att denna bokföring när som helst skulle kunna

kontrolleras av BStG (artikel 6.6 och 6.7). Avslutningsvis trädde kontraktet i kraft den 1 mars 1979 på obestämd tid, men det skulle upphöra att gälla senast då den sista överlätna rättigheten förföll (artikel 9).

80 På grundval av denna analys anser förstainstansrätten att kommissionens slutsatser i det föreliggande fallet, enligt vilka informationsutbytet berodde på kvotavtalet, inte är de enda möjliga. Detta informationsutbyte motsvarar i själva verket villkoren i det patentlicensavtal som vid tidpunkten för de omständigheter som nu prövas fanns mellan BStG och Sotralentz, och som således där har en rimlig förklaring. Den omständigheten att Sotralentz ålades att iaktta en årlig maximigräns för leveranser till Tyskland, en gräns som i sin tur inte fick understiga 1 procent av den totala försäljningen i Tyskland, den rätt till insyn som öppnats för BStG att avseende Sotralentz leveranser övervaka att denna begränsning iakttogs samt betalningen av en kvartalsvis avgift kunde göra det nödvändigt att med tanke på riktig planering av produktionen månatligen utbyta information, såväl från BStG: s sida beträffande de totala mängder som hade sålts i Tyskland, som från Sotralentz' sida beträffande storleken av dess egna leveranser. Vad beträffar varaktigheten av informationsutbytet, bör det framhållas att avtalet, på grund av att det skulle gälla ända tills det sista patentet förfallit, var i kraft till och med den 25 juni 1986 vilket innebär att det täckte även det informationsutbyte som ifrågasatts i beslutet, och som ägde rum i oktober respektive november 1985.

81 Eftersom det informationsutbyte som har ifrågasatts i beslutet har en förklaring i patentlicensavtalet mellan BStG och Sotralentz, skall det fastställas att kommissionen inte med tillräcklig sannolikhet har visat sökandens deltagande i ett samordnat förfarande angående begränsningen av Sotralentz' export till Tyskland.

82 Således skall sökandens anmärkning godtas och beslutet ogiltigförklaras till den del sökanden i detta klandras för sitt deltagande i ett samordnat förfarande om begränsningen av Sotralentz' export till Tyskland.

4) *De samordnade förfarandena med producenterna i Benelux-länderna angående kvoter och priser*

Den ifrågasatta rättsakten

- 83 I beslutet (punkterna 147 och 182) klandras sökanden för att ha deltagit i samordnade förfaranden på den tyska marknaden vilka hade som syfte för det första att reglera exporten till Tyskland från producenterna i Benelux-länderna och för det andra att iaktta gällande priser på den tyska marknaden. Enligt beslutet deltog sökanden, Tréfilarbeid (Roermond), Boël/Trébos, TFE/FBC och Thibodraad i dessa samordnade förfaranden (punkterna 150, 153, 154, 179 och 181 i beslutet).

Parternas argument

- 84 Sökanden har förnekat att det förekommit samordnade förfaranden om priser och kvoter på den tyska marknaden. Den har bestridit att de slutsatser som kommissionen dragit av de handlingar som nämns i beslutet är riktiga och understrukt att detta inte innehåller några som helst bevis till stöd för de påstådda övergripande samordnade förfarandena angående ömsesidigt tillträde till marknaderna, och inte heller något närmare angivande av vilka tyska företag som påstås ha deltagit i dessa samordnade förfaranden samt att det i beslutet inte förefaller att läggas fram några som helst indicier vad gäller innehållet eller ens varaktigheten av de påstådda samordnade förfarandena beträffande Tyskland.
- 85 Sökanden har, vad beträffar begränsningen av den belgiska exporten till Tyskland, understrukt att telexmeddelandet av den 15 december 1983 inte innehåller minsta tecken på ett sådant samordnat förfarande (deltagande, innehåll, varaktighet osv. ...). Det hade skrivits av Michael Müller, i genskap av ordförande för struktur-

kriskartellens övervakningsråd och ordförande för Fachverband Betonstahlmatten, och inte i egenskap av sökandens VD. Sökanden har tillagt att det framgår av den mening i telexmeddelandet enligt vilken Müller bemödade sig ”i det allmänna intresset att likaledes få med de små fristående producenterna, eller åtminstone begränsa dessas verksamhet”, att Müller, just i sin egenskap av ordförande för Fachverband, försökte att slå tillbaka attackerna mot kartellen. Den har tillagt att även om det i telexmeddelandet hänvisas till ”rimliga samtal om samarbetet” beror detta på att kartellen inte tillät någon obligatorisk reglering av exporten.

- 86 Angående de samordnade förfarandena om priserna har sökanden understrukt att det är symptomatiskt att kommissionen inte mer än vad de deltagande gör känner till innehållet i, varaktigheten av eller några andra detaljer angående de påstådda samordnade förfarandena och att dess anklagelser baseras på rena antaganden. Sökanden har hävdat att kommissionen, av det telexmeddelande av den 17 april 1985 (bilaga 111 till meddelandet om anmärkningar, punkt 153 i beslutet) som den tyska föreningen Deutsche Walzstahlvereinigung — som inte har någonting med sökanden att göra — hade skickat till Cockerill Sambre avseende ”belgiska leveranser av svetsat armeringsnät till Tyskland”, inte kan dra slutsatsen att ”det vid tidpunkten fanns ett samordnat förfarande angående priserna på svetsat armeringsnät på den tyska marknaden”. Av detta telexmeddelande framgår endast att den tyska strukturkartellen hade diskuterats av den internationella valstrådskommissionen och att nämnda kartells positiva resultat i fråga om priserna hade betonats i samband med detta. Walzstahlvereinigung ansåg att dessa positiva resultat hade äventyrats genom TFE:s export till låga priser, och ville visa för TFE de positiva resultat som åstadkommit i Tyskland och be TFE att inte äventyra dessa. Inte ett enda ord i telexmeddelandet gällde samordnade förfaranden om priserna. Sökanden har tillagt att telexmeddelandet från Peters, Tréfilunion, av den 11 januari 1984 (bilaga 66 till meddelandet om anmärkningar) inte heller utgör ett bevis på någon påstådd överenskommelse, eftersom de som deltog vid det möte som meddelandet avser endast hade riktat förebråelser mot varandra.

- 87 I repliken har sökanden, för att bevisa sina påståenden, föreslagit att Broekman, tidigare ordförande för ”Breda-cirkeln”, skall höras som vittne, och att Michael Müller skall höras personligen.

- 88 Kommissionen har anmärkt att de i beslutet omnämnda handlingarna är tillräckliga för att visa att sökanden deltagit i de aktuella samordnade förfarandena.
- 89 Vad beträffar beskaffenheten av Michael Müllers deltagande har kommissionen gjort gällande att dennes många funktioner — i synnerhet ordförandeskapet för BStG, Fachverband Betonstahlmatten och för kartellens övervakningsråd — inte vederlades vid förhöret den 24 november 1987. Likväl förklarade Michael Müller vid detta tillfälle att Fachverband inte hade något att göra med denna sak. Vidare har kommissionen understrukt att Michael Müller alltid har använt sig av sökandens infrastruktur och agerat i dennes namn, bland annat då han den 15 december 1983 skickade telexmeddelandet, även om han hade andra möjligheter, och att de i telexmeddelandet omnämnda medarbetarna arbetade för BStG.

Förstainstansrättens bedömning

- 90 Förstainstansrätten anser att sökandens deltagande i de samordnade förfarandena angående den tyska marknaden framgår av Michael Müllers telexmeddelande av den 15 december 1983 till Thibodraad (bilaga 65 b till meddelandet om anmärkningar, punkt 92 i beslutet), som följde på ett möte i Breda den 5 december 1983, där sökanden deltog, och i vilket det står: "Jag vill emellertid påpeka att den gränsöverskridande handel som har ökat mest är exporten från Belgien till Tyskland som, med tanke på den nära samordningen med Boël, uppenbart bör tillskrivas den andra belgiska producenten ... Jag är beredd att bibehålla den nuvarande nivån av exporten till grannländerna och inte öka den mer än importen från dessa länder." Sökandens betydelse för dessa samordnade förfaranden bekräftas av det telexmeddelande av den 11 januari 1984 som Peter skickade till Marie (bilaga 66 till meddelandet om anmärkningar, punkterna 95 och 153 i beslutet), och där det hänvisas till ett möte i Breda den 5 januari 1984, där sökanden, Boël/Trébos, FBC, Tréfil-
arbed, Tréfilunion och andra nederländska företag var närvarande. I detta telexmeddelande preciseras följande: "De sedvanliga deltagarna anmodar BStG: s företrädare att i fortsättningen avstå från att rubba marknaden i Benelux-länderna genom export till dessa marknader i stora mängder till mycket låga priser. Tyskarna försvarar sig med att förklara att belgarna (Boël och senare Frère-Bourgeois) expor-

terar jämförbara antal ton till Tyskland. Belgarna anger att de iakttar priserna på den tyska marknaden och att det bör talas om procentandelar av marknaden, och inte om ton. Inga konkreta beslut fattades.” Dessa två bevishandlingar bekräftas likaledes av ett internt meddelande av den 24 april 1985 (bilaga 112 till meddelandet om anmärkningar, punkt 153 i beslutet), som Debell från FBC utarbetat i anledning av ett möte som hade hållits i Bunnik samma dag, och enligt vilket ”Rut-hotto (företrädare för BStG) bekräftade på sammanträdet att de två belgiska fabrikererna minutiöst iakttog de avtal om priser som beslutats hos Baustahlgewebe”.

- 91 Kommissionen har likaledes för att stödja sin analys med rätta hänvisat till det telexmeddelande av den 17 april 1985 (bilaga 111 till meddelandet om anmärkningar) som den tyska föreningen Walzstahlvereinigung hade skickat till Cockerill Sambre. Detta telexmeddelande rör de ”belgiska leveranserna av svetsat armeringsnät till Förbundsrepubliken Tyskland” och, även om BStG: s deltagande inte nämns, telexmeddelandet bevisar att det samordnade förfarandet fanns. I telexmeddelandet understryks att ”alla tyska producenter av armeringsnät har visat prov på disciplin” i fråga om priserna, och där TFE, dotterbolag till Cockerill Sambre, förebrås för att detta inte iakttagit den allmänna prisnivå som tillämpades på den tyska marknaden (810 DM per ton), genom att erbjuda ett pris om 770 DM per ton. Cockerill Sambre ombads att fästa sitt dotterbolag TFE: s uppmärksamhet ”vid den positiva prisutvecklingen på den tyska marknaden och uppmana dotterbolaget att inordna sig bättre i fråga om priserna”.

- 92 Inför dessa olika omständigheter kan förstainstansrätten inte godta sökandens argument att Michael Müller, dennes VD, endast skulle ha agerat i egenskap av

ordförande för Fachverband Betonstahlmatten eller för kartellens övervakningsråd, och inte i egenskap av ordförande för sökanden. Förstainstansrätten anser att detta argument inte stöds av några som helst bevis. I själva verket finns det ingenting i telexmeddelandet av den 15 december 1983 som gör det möjligt att dra denna slutsats: Müller skickade sin skrivelse från sökandens telex och i dennes namn utan att hans egenskap av ordförande för Fachverband Betonstahlmatten eller för kartellens övervakningsråd nämndes över huvud taget. Dessutom lyder den skrivelse av den 16 december 1983 (bilaga 65 a till meddelandet om anmärkningar), i vilken Thibodraad skickade Müllers telexmeddelande till Tréfilarmat Gentbrugge, på följande sätt: "Här medföljer en kopia av telexmeddelandet från Müller, BStG ... bilaga: kopia av BStG: s telexmeddelande." Dessutom bör det, såsom kommissionen understrukt, erinras om att Müller vid förhöret påstod att "han aldrig under kartellavtalets giltighetstid handlade i föreningens namn i olika ärenden, oberoende av dessas betydelse, vare sig på den tyska marknaden eller på andra marknader".

- 93 Det följer av det hittills anförda att kommissionen med tillräcklig sannolikhet har bevisat att sökanden deltog i de samordnade förfarandena angående priser och kvoter på den tyska marknaden.
- 94 Sökandens anmärkning skall således förkastas utan att det finns skäl att höra de av vittnena som föreslagits eller förordna att Michael Müller skall höras personligen. För övrigt och i alla händelser anser förstainstansrätten att denna bevisning som angetts i repliken är för sent framförd, eftersom sökanden inte har åberopat någon som helst omständighet som skulle ha hindrat denne att ange bevisningen i sin ansökan och att den följaktligen skall avvisas i enlighet med artikel 48.1 i rättegångsreglerna (se förstainstansrättens dom av den 11 februari 1992, Panagiotopoulos mot parlamentet, T-16/90, Rec. s. II-89, punkt 57).

5) *Ensamåterförsäljaravtalen mellan å ena sidan BStG och å andra sidan Bouwstaal Roermond BV och Arbed SA afdeling Nederland*

Den ifrågasatta rättsakten

- 95 Enligt beslutet (punkt 148) kommer BStG: s önskan att åstadkomma en minskning eller en reglering av den utländska exporten till Tyskland, beträffande Nederländerna, till uttryck i de två leveranskontrakten av den 24 november 1976 (bilaga 109 till meddelandet om anmärkningar) respektive den 22 mars 1982 (bilaga 109 A till meddelandet om anmärkningar) mellan BStG å ena sidan och Bouwstaal Roermond BV (senare Tréfilarbeid Bouwstaal Roermond) och Arbed SA afdeling Nederland å andra sidan. I det senare kontraktet fanns som bilaga en undertecknad promemoria av samma datum i vilken Arbed SA afdeling Nederland förband sig att varken direkt eller indirekt leverera till Tyskland så länge kontraktet gällde. I dessa kontrakt åtog sig BStG att i Tyskland med ensamrätt sälja en bestämd årlig volym av svetsat armeringsnät från fabriken i Roermond till ett pris som skulle fastställas enligt bestämda kriterier. Bouwstaal Roermond BV och Arbed SA afdeling Nederland förband sig att varken direkt eller indirekt leverera till Tyskland under kontraktens giltighetstid.
- 96 I beslutet (punkt 189) konstateras att dessa ensamåterförsäljaravtal inte uppfyllde villkoren i kommissionens förordning nr 67/67/EEG av den 22 mars 1967 om tillämpning av artikel 85.3 i fördraget på grupper av ensamåterförsäljaravtal (EGT nr 57, 1967, s. 849, nedan kallad "förordning nr 67/67"), åtminstone inte efter uppkomsten av de samordnade förfarandena angående utbyte av ömsesidigt tillträde till marknaderna mellan Tyskland och Benelux-länderna. Efter denna dag skall dessa avtal anses utgöra en väsentlig del av ett övergripande samordnat förfarande angående uppdelningen av marknaderna där mer än två företag deltog och följaktligen kan förordning nr 67/67 inte tillämpas på dem (artikel 1 jämförd med artikel 8 i förordning nr 67/67). I beslutet (punkt 178) tilläggs att dessa avtal utgjorde en begränsning av konkurrensen mellan två konkurrerande företag som var verk samma i två olika medlemsstater, och att denna begränsning kunde påverka handelen mellan medlemsstaterna.

Parternas argument

- 97 Sökanden anser att det är överraskande att kommissionen har försökt förklara "BStG: s önskan att åstadkomma en minskning eller en reglering av den utländska exporten till Tyskland" genom de ensamåterförsäljaravtal som fanns mellan BStG och Bouwstaal Roermond BV, ett dotterbolag inom Arbed-koncernen, vilken själv med en andel om 25,001 procent var delägare i BStG. Sökanden har gjort gällande att det i fabriken i Roermond, som tillhörde Arbed, fanns lika många maskiner som var BStG: s egendom, och vilkas produktion tillhörde bolaget, som det fanns maskiner som var Arbeds egendom och vilkas produktion var föremål för ensamåterförsäljaravtalen. Sökanden har påpekat att avtalsförhållandena mellan BStG och Bouwstaal Roermond BV bestämdes av de bolagsrättsliga band som fanns mellan Arbed som delägare i BStG och BStG. Den anser att samarbetet med Bouwstaal Roermond BV hade karaktären av internt samarbete inom koncernen och baserades på kontrakt som omfattades av bolagsrätten.
- 98 Sökanden har anmärkt att det endast handlade om vanliga leveranskontrakt mellan sökanden själv och en av dess delägare, enligt vilka dess medkontrahenter endast förpliktade sig att inte leverera till något annat bolag än sökanden själv inom det territorium som omfattades av kontraktet, det vill säga Tyskland. Det var ingalunda fråga om att hindra parallell import. Sökanden anser att dessa kontrakt, som funnits sedan slutet av år 1976, det vill säga sedan Arbeds förvärv av fabriken i Roermond, omfattades av undantaget i artikel 1.1 a i förordning nr 67/67. Dessutom har sökanden anmärkt att dessa kontrakt, som hade ingåtts flera år tidigare, inte hade något materiellt eller tidsmässigt samband med de övergripande samordnade förfaranden angående ömsesidigt tillträde till marknaderna där producenterna från Tyskland och Benelux-länderna deltog. Av den anledningen har sökanden funnit kommissionens påstående obegripligt, enligt vilket ensamåterförsäljaravtalen inte omfattades av förordning nr 67/67, eftersom de utgjorde "en väsentlig del i ett övergripande samordnat förfarande angående uppdelningen av marknaderna".

99 Kommissionen har påpekat att de två leveranskontrakten hade en gemensam bestämmelse enligt vilken Bouwstaal Roermond BV och Arbed SA afdeling Nederland förband sig att under kontraktets giltighetstid varken direkt eller indirekt leverera till Tyskland. Till en början fanns denna bestämmelse med i själva kontraktet av den 24 november 1976, medan den, då kontraktet av den 22 mars 1982 ingicks, blev föremål för ett separat meddelande daterat samma dag och som undertecknades av medkontrahenterna, precis som själva leveranskontraktet. I detta meddelande redogjordes uttryckligen för ett "avstående från leveranser" från Arbed SA: s sida. Kommissionen anser att ett dylikt absolut avstående från leveranser inte faller under undantaget enligt förordning nr 67/67. Eftersom förordningen utgår från principen att parallell import inte får äventyras, är det endast leverantörens förpliktelse att enbart till ensamåterförsäljarna leverera de varor som är föremål för kontrakt, och som är avsedda att återförsäljas inom ett begränsat område av den gemensamma marknaden. Ingen annan bestämmelse i kontraktet, genom vilken leverantören avstår från att leverera till det geografiska område som omfattas av kontraktet i avsikt att uppnå territoriellt skydd, faller inom undantaget. Dessutom hade de aktuella kontrakten förlorat sin bilaterala karaktär, eftersom de hade intagits i andra, mer omfattande samordnade förfaranden med konkurrenter (punkt 189 i beslutet). Vidare har kommissionen gjort gällande att en skrivelse som sökanden den 26 september 1979 sände till Arbed SA afdeling Nederland (bilaga 110 till meddelandet om anmärkningar, punkt 148 i beslutet), där Michael Müller och Ruthotto klagade över leveranser av svetsat armeringsnät av standardtyp som gjorts till Tyskland, i strid med kontrakten eller avtalen innehåller följande konstaterande: "Det leveransavtal som ingåtts är, givetvis, avsett att bidra till att lugna den tyska marknaden, för att, utan någon nackdel för er, undvika just onödiga underprissättningar."

100 För övrigt har kommissionen, i punkt 178 i beslutet, gjort gällande att den inte kan godta BStG: s och Tréfilarbeds argument, enligt vilket det skulle vara fråga om koncernens rent interna angelägenhet, eftersom Arbed ägde 25 procent av BStG. Med beaktande av att andra delägare hade högre andelar (Thyssen 34 procent och Klöckner 33,5 procent), kan inte en andel på 25,001 procent betraktas som om den skulle skapa ett förhållande moderbolag—dotterbolag, vilket skulle leda till att ett samordnat förfarande som begränsar konkurrensen mellan dessa två företag inte skulle omfattas av artikel 85.1 i fördraget.

Förstainstansrättens bedömning

- 101 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden dels har bestridit kommissionens vägran att tillämpa förordning nr 67/67 på de aktuella avtalen, dels dess vägran att betrakta sagda avtal som ett internt avtal inom den koncern till vilken de berörda företagen hörde.
- 102 Förstainstansrätten anser att de aktuella ensamåterförsäljaravtalen inte uppfyller de villkor som uppställs i förordning nr 67/67. I artikel 9 i det avtal av den 24 november 1976 som ingicks mellan BStG och Bouwstaal Roermond föreskrivs att "(Bouwstaal Roermond) företar varken direkta eller indirekta leveranser till Förbundsrepubliken Tyskland under det föreliggande avtalets giltighetstid". Vad beträffar avtalet av den 22 mars 1982 (bilaga 109 A till meddelandet om anmärkningar) mellan BStG och Arbed SA afdeling Nederland bör det framhållas att det finns en klausul som bilagts nämnda avtal (bilaga 109 B till meddelandet om anmärkningar) och i vilken det föreskrivs att "de avtalsslutande parterna beslutar genom gemensam överenskommelse att Arbed SA, under avtalets giltighetstid, inte skall företa direkta eller indirekta leveranser till Förbundsrepubliken Tyskland. Som kompensation för detta avstående erhåller Arbed ...".
- 103 Förstainstansrätten anser att betydelsen av orden "direkt eller indirekt" i det förevarande fallet går utöver ett enkelt åtagande från leverantörens sida att endast till BStG leverera produkter för återförsäljning. Denna bedömning stöder sig på två omständigheter. För det första hade Tréfilarbeid Roermond uttryckligen avstått från alla former av leveranser — ett avstående som var föremål för kompensation, såsom det framgår av det dokument som undertecknades separat som en bilaga till avtalet av den 22 mars 1982 — till och med från leveranser vilkas syfte inte var återförsäljning. För det andra kan ordet "indirekt" tolkas av återförsäljaren på så sätt att leverantören var förpliktad att göra det nödvändiga för att undvika leveranser till Tyskland från andra länder, det vill säga att övervaka de andra ensamåterförsäljarna i syfte att förbjuda dessa att exportera till Tyskland.

- 104 Förstainstansrätten påpekar att andemeningen i förordning nr 67/67, såsom den återspeglas i motiveringarna och i artikel 3 b 2, är att underställa det där föreskrivna undantaget villkoret att genom möjligheten till parallell import säkerställa att användarna tillförsäkras en skälig andel av fördelarna med försäljning med ensamrätt. Detta överensstämmer med fast rättspraxis, enligt vilken ett ensamåterförsäljaravtal som inte innehåller förbud mot export inte kan erhålla ett gruppundantag enligt förordning nr 67/67, när de berörda företagen deltar i ett samordnat förfarande som syftar till att begränsa den parallella importen till återförsäljare som inte omfattas av avtalet (se domstolens dom av den 21 februari 1984, Hasselblad mot kommissionen, 86/82, Rec. s. 883, och förstainstansrättens dom av den 7 juli 1994, Dunlop Slazenger mot kommissionen, T-43/92, Rec. s. II-441, punkt 88).
- 105 Dessa överväganden stämmer ännu bättre i det förevarande fallet, om ovannämnda kontraktsklausuler tolkas mot bakgrund av sökandens klagomål i dess skrivelse av den 26 september 1979 (bilaga 110 till meddelandet om anmärkningar, punkt 148 i beslutet), där sökanden har klandrat Arbed för förekomsten av indirekta leveranser till Tyskland, "genom bolaget Eurotrade, Alkmaar", vilket leder till att förekomsten av absolut territoriellt skydd i strid med andemeningen i och lydelsen av förordning nr 67/67 kan anses fastställd.
- 106 Härav följer att ifrågavarande avtal inte uppfyllde villkoren i förordning nr 67/67.
- 107 Vad beträffar frågan om dessa avtal skall betraktas som koncernens interna avtal, anser förstainstansrätten att blott det faktum att Arbed-koncernen ägde 25,001 procent av BStG inte är tillräckligt för att uppfylla de villkor som krävs för att anse att avtalen mellan de två bolagen hade kunnat undgå tillämpningen av artikel 85.1 i fördraget. I detta sammanhang finns det skäl att påminna om att artikel 85 i fördraget inte kan tillämpas på avtal och samordnade förfaranden mellan bolag som ingår i samma koncern, eftersom moderbolaget och dotterbolaget utgör en ekonomisk enhet inom vilken dotterbolaget inte har någon verklig självbestämmanderätt

(domstolens domar av den 14 juli 1972, ICI mot kommissionen, 48/69, Rec. s. 619, punkt 134, och av den 11 april 1989, Ahmed Saeed Flugreisen och Silver Line Reisebüro, 66/86, Rec. s. 803, punkt 35). I det föreliggande fallet finns det skäl att påpeka att den kontroll som Arbed utövade över BStG motsvarade den procentandel som Arbed innehade av aktiekapitalet, det vill säga 25,001 procent, vilket är långt ifrån en majoritet. Det bör alltså konstateras att en dylik andel inte kan leda till slutsatsen att Arbed och BStG tillhörde en koncern inom vilken de utgjorde en ekonomisk enhet, med påföljden att ett samordnat förfarande som begränsade konkurrensen mellan dessa två företag inte skulle ha omfattats av artikel 85.1 i fördraget.

- 108 I varje fall konstaterar förstainstansrätten att BStG självt har påstått att det var ett autonomt och självständigt företag och, eftersom var och en av dess delägare endast var en minoritetsägare, det inte kunde betraktas som en medlem av en koncern.
- 109 Med hänsyn till det hittills anförda bör den slutsatsen dras att kommissionen med rätta ansett att ensamåterförsäljaravtalen stod i strid med artikel 85.1 i fördraget. Sökandens grund kan därför inte godtas.

6) *Det samordnade förfarandet mellan BStG och Tréfilarbeid (St. Ingbert)*

Den ifrågasatta rättsakten

- 110 I beslutet (punkterna 152 och 180) klandras sökanden för att ha deltagit i ett samordnat förfarande med Tréfilarbeid, med syftet att återexporten av svetsat armeringsnät från fabriken i St. Ingbert till Tyskland via Luxemburg skulle upphöra. Detta samordnade förfarande utgjorde en konkurrensbegränsning som kunde påverka konkurrensen mellan medlemsstaterna.

Parternas argument

- 111 Sökanden har erinrat om att BStG före år 1972 var ett bolag som sålde sina delägares, däribland Arbeds, produktion. År 1972 blev BStG självt producent på Bundeskartellamts inrådan och köpte upp vissa maskiner som fanns i fabriker som tillhörde dess delägare, inklusive i St. Ingbert, som tillhörde Arbed, och som blev kvar där. Från och med denna tidpunkt och på grundval av produktionsavtal tillverkade delägarna, inklusive Arbed, för BStG: s räkning med hjälp av maskiner som var BStG: s egendom. Således ägde BStG hela den produktion från St. Ingbert som härrörde från BStG: s maskiner. Samtidigt förfogade St. Ingbert över egna maskiner, vilkas produktion av svetsat armeringsnät var avsedd för export, i huvudsak till Frankrike.
- 112 Sökanden har gjort gällande att Tréfilarbeid, inom ramen för dessa produktionsavtal, hade rätt att i förskott ta ut begränsade mängder av svetsat armeringsnät för att leverera till Luxemburg där de tyska normerna tillämpas. Dessa nät tillverkades med maskiner som tillhörde BStG, eftersom de var de enda i St. Ingbert med vilka man kunde tillverka nät som uppfyllde de tyska normerna. De ansvariga för Tréfilarbeid, som hade insett möjligheten att göra vinst på den tyska marknaden där priserna, på grund av kriskartellen, var relativt höga, tog på förhand ut nät från BStG: s lager som om dessa var avsedda för Luxemburg. Genom att anlita en luxemburgsk affärsidkare som mellanhand återsändes dessa mängder från Luxemburg till Tyskland. Sökanden har hävdats att i den mån som Tréfilarbeid har tillverkat nät för den tyska marknaden med maskiner som inte tillhörde detta företag och utan att meddela det, har detta beteende utgjort en överträdelse, inte bara av kartellavtalet, utan även av avtal som ingåtts med BStG, eftersom det handlade om BStG: s produktion.
- 113 Vidare har sökanden påmint om att det i kartellavtalet föreskrevs leveranskvoter för de tyska fabriker, och att den eftersträlvade minskningen av kapaciteten inte

var möjlig, om inte dessa iakttags strikt, och vilka inte kunde kringgås genom simulerad export (officiell export åtföljd av återimport till Tyskland). Michael Müller hade fått i uppdrag att i egenskap av ordförande för Fachverband Betonstahlmatten övervaka iakttagandet av de förpliktelser som genom kartellavtalet hade ålagts de företag som var medlemmar i föreningen och, i egenskap av VD, övervaka iakttagandet av de förpliktelser som hade ålagts BStG. Av denna anledning framlade Michael Müller, i svaret på meddelandet om anmärkningar, upphörandet av återexporten och åläggandet av böter som åtgärder avsedda att förhindra oriktig export. Sökanden har gjort gällande att denna export, som endast på papper passerade gränserna, i verkligheten bestod av leveranser som redan från början var avsedda för den nationella marknaden och för vilka det i avtalet fastslagna beloppet på 80 DM per ton inte hade utbetalats. Till stöd för dessa påståenden har sökanden, i sin replik, yrkat att Michael Müller skall höras personligen.

- 114 Kommissionen har gjort gällande att det samordnade förfarandet mellan sökanden och Tréfilarbeid i avsikt att hindra återimporten av svetsat armeringsnät till Tyskland har bevisats genom den skrivelse, daterad den 27 april 1984 (bilaga 110 a till meddelandet om anmärkningar) som Michael Müller hade skickat till Rimbeaux vid Tréfilarbeid St. Ingbert och till Schürr vid Tréfilarbeid där Michael Müller klagade över återexporten av svetsat armeringsnät från fabriken i St. Ingbert — med BStG:s valsningmärken — via Luxemburg till Tyskland ”och detta till priser som är lägre än kartellens minimipriser”. Kommissionen har understrukit att Michael Müller har betecknat denna återexport som en överträdelse av ”klara och exakta avtal som ingåtts i denna fråga till följd av liknande omständigheter som hade inträffat föregående år”, och att han har gjort gällande att detta agerande av en fabrik som tillhör BStG inte kan tolereras och har hotat att vidta lämpliga åtgärder för att få slut på dylika störningar, bland annat åläggande av böter.

Förstainstansrättens bedömning

- 115 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden har medgett att denne hade slutit ett avtal med Tréfilarbeid, enligt vilket det sistnämnda hade rätt att på förhand ta ut vissa mängder av svetsat armeringsnät som tillverkats i St. Ingbert med maskiner

som tillhörde BStG, på villkor att de skulle säljas i Luxemburg. Detta villkor ställdes för att undvika återexporten av svetsat armeringsnät till Tyskland. Detta framgår tydligt av innehållet i den skrivelse, daterad den 27 april 1984, som Michael Müller hade skickat till Tréfilarbeid, och i vilken Müller klagade över återexporten till Tyskland "till priser som är lägre än kartellens minimipriser", i strid med "klara och exakta avtal som ingåtts i denna fråga" (bilaga 110 a till meddelandet om anmärkningar).

116 Det finns skäl att påminna om att domstolen har konstaterat att exportklausuler som intagits i ett försäljningskontrakt och enligt vilka återförsäljaren är förpliktad att exportera det aktuella godset till ett bestämt land utgör en överträdelse av artikel 85 i fördraget när de väsentligen har som syfte att förhindra återexporten av godset till produktionslandet för att på den gemensamma marknaden upprätthålla ett system med dubbla priser och sålunda begränsa konkurrensen inom denna marknad (domstolens dom av den 28 mars 1984, Compagnie royale asturienne des mines och Rheinzink mot kommissionen, 29/83 och 30/83, Rec. s. 1679, punkterna 24 och 28).

117 I detta sammanhang kan det konstateras att avtalen mellan sökanden och BStG hade som syfte och som verkan att begränsa konkurrensen, eftersom de påverkade handelsutbytet mellan medlemsstater och eftersom prisskillnaderna inom den gemensamma marknaden sålunda skyddades och att de följaktligen strider mot artikel 85.1 i fördraget.

118 Förstainstansrätten ger inte sökanden rätt i dennes påstående att svetsat armeringsnät, beträffande vilket återimport till Tyskland var förbjuden, var en produkt över vilken BStG hade bestämmanderätt, eftersom det ägde de maskiner med vilka nätet hade tillverkats. Från den tidpunkt då Tréfilarbeid tog ut de aktuella produkterna saknar äganderätten till produktionsanläggningarna betydelse, eftersom denna inte ger sökanden någon rätt att bestämma var produkterna kan återförsäljas.

- 119 Av det hittills anförda följer att kommissionen med tillräcklig sannolikhet har bevisat sökandens deltagande i ett samordnat förfarande med BStG som hade som syfte att förbjuda återexporten till Tyskland av svetsat armeringsnät från fabriken i St. Ingbert och att detta samordnade förfarande stod i strid med artikel 85.1 i fördraget.
- 120 Således kan sökandens grund inte godtas utan att det finns behov av att förordna om att sökanden skall höras. Eftersom sökanden inte har åberopat några som helst omständigheter som skulle ha förhindrat denne att inkomma med denna bevisning i ansökan, skall bevisningen enligt artikel 48.1 i förstainstansrättens rättegångsregler lämnas utan avseende såsom för sent inkommen (se ovannämnda dom Panagiotopoulou mot parlamentet, punkt 57).
- 121 Förstainstansrätten anser dock att förbudet mot återexport till Tyskland, även om det står i strid med artikel 85.1 i fördraget, har sin förklaring i avtalet om strukturkriskartellen. I själva verket utgjorde själva transiten av det av BStG tillverkade, och med dettas valsningmärken försedda, svetsat armeringsnätet via Luxemburg till Tyskland en överträdelse av kartellen, eftersom denna produktion föll utanför kontrollen av de leveranskvoter som hade tilldelats sökanden. Således stod sökanden inför följande alternativ: Antingen iaktta klausulerna i kartellavtalet enligt vilket sökanden var tvungen att kontrollera och ange storleken på den produktion som avsattes på den tyska marknaden eller iaktta fördragets konkurrensregler, enligt vilka sökanden inte kunde utfärda en klausul som förbjöd Tréfilarbeid att exportera. För sin del har Tréfilarbeid medgett att den förfogade över de aktuella produkterna, utan att BStG visste om detta och utan att det gett sitt samtycke till detta, vilket på samma gång stred mot avtal som ingåtts med det sistnämnda, med stöd av vilka sökanden kunde förfoga över en del av BStG:s produktion, och mot kartellavtalet, eftersom den till Tyskland återexporterade produktionen inte omfattades av BStG:s leveranskvot.
- 122 På grundval av det hittills anförda och med beaktande av att kartellen vid den tidpunkten åtnjöt en legalitetspresumtion, eftersom kommissionen inte hade uttalat

sig mot denna, anser förstainstansrätten att de för det föreliggande fallet mycket särskilda omständigheterna bör beaktas som en förmildrande omständighet vad gäller sökandens beteende och att de böter som på grundval av denna överträdelse ålagts sökanden följaktligen skall sänkas.

C — Marknaden i Benelux-länderna: Samordnade förfaranden angående kvoter och priser

Den ifrågasatta rättsakten

- 123 I beslutet (punkt 78 b, 163 och 168) klandras sökanden för deltagande i samordnade förfaranden mellan de tyska producenter som exporterar till Benelux-länderna och övriga producenter som säljer i Benelux-länderna angående iakttagandet av de priser som fastslagits för marknaden i Benelux-länderna. Enligt beslutet har dessa samordnade förfaranden beslutats på möten som ägde rum i Breda och i Bunnik mellan augusti 1982 och november 1985, och där åtminstone företagen Thibodraad, Tréfilarbeid, Boël/Trébos, FBC, Van Merksteijn, ZND, Tréfilunion och, bland de tyska producenterna, åtminstone BStG deltog (punkt 168 i beslutet). Beslutet baseras på talrika telexmeddelanden som Tréfilarbeid skickade via sitt ombud för Benelux-länderna. Dessa telexmeddelanden innehåller exakta uppgifter om varje möte (datum, ort, deltagare, frånvarande, syfte [diskussion om marknadsläget, förslag och beslut angående priserna], fastställande av datum och ort för nästa möte).
- 124 I beslutet (punkterna 78 b och 171) klandras sökanden också för deltagande i samordnade förfaranden mellan de tyska producenterna å ena sidan och producenterna från Benelux-länderna ("Breda-klubben") å den andra, bestående i tillämpningen av kvantitativa restriktioner av den tyska exporten till Belgien och Nederländerna, samt i vidarebefordrandet av vissa tyska producenters exportsiffror till den belgisk—nederländska gruppen.

Parternas argument

- 125 Sökanden har nekat till att den skulle ha deltagit i samordnade förfaranden angående priserna. Den har medgett att vissa av dess anställda har deltagit i 5 av de 23 möten som har berört marknaden i Benelux-länderna, och vid vilka det har utbytt information om de priser som tillämpats och att samordnade förfaranden angående priserna på vissa kategorier av svetsat armeringsnät har kunnat ingås vid dessa tillfällen. Sökanden har emellertid gjort gällande att dess anställda har deltagit i mötena i egenskap av inbjudna åhörare och representanter för kartellen eller för Fachverband Betonstahlmatten, och inte i sökandens namn, och att syftet med dessa möten, som var resultatet av från varandra fristående initiativ, var att formulera klagomål mot den tyska strukturkriskartellen. Sökanden har tillagt att den inte hade något som helst intresse av att delta i samordnade förfaranden, eftersom den inte exporterar katalognät av typ "Listenmatten", att den endast har exporterat ytterst små mängder, mindre än 2 procent av de produkter som den tillverkar, till gemenskapens sex ursprungliga medlemsstater, och att de samordnade förfarandena, enligt Peters meddelanden, endast har gällt priserna på standardnät och katalognät av typ "Lettermatten" i standardiserade partier.
- 126 Vad gäller tillämpningen av de kvantitativa restriktionerna av den tyska exporten till Belgien och till Nederländerna och, i synnerhet, Michael Müllers telexmeddelande av den 15 december 1983 till Thibodraad till följd av mötet den 5 december 1983, vilket utgör det huvudsakliga bevis som kommissionen har lagt fram i detta hänseende, har sökanden gjort gällande att Michael Müller har avfattat detta telexmeddelande i egenskap av ordförande för Fachverband Betonstahlmatten och för kartellens övervakningsråd och inte i egenskap av ordförande för förvaltningsrådet. Sökanden har framhållit att detta telexmeddelande ingick i en handlingslinje med avsikten att få kartellen accepterad och att övertyga de utländska producenterna om att det inte fanns några negativa effekter för dem. Sökanden har tillagt att detta telexmeddelande inte bevisar förekomsten av samordnade förfaranden, eftersom syftet med detta var att skingra oron hos producenterna från Benelux-länderna genom att där utlovades att eventuella "avvikande" producenter skulle tas om hand. Detta var en skyldighet som ålåg Michael Müller, enligt kartellavtalet.
- 127 I repliken har sökanden, för att bevisa sina påståenden, yrkat att Broekman skall höras som vittne, och att Michael Müller, sökandens före detta generaldirektör, skall höras personligen.

- 128 Kommissionen har påpekat att mötena i Breda och i Bunnik har haft som ett gemensamt drag att inrätta ett konsekvent, praktiskt taget institutionaliserat, samarbete för att fastställa priserna på standardnät och katalognät i Nederländerna och i Belgien. Kommissionen har påmint om att sökanden har deltagit i minst sex möten, och att det av detta följer att dennes påståenden om att det rörde sig om fristående initiativ är felaktiga.
- 129 Vad gäller sökandens påstådda brist på intresse av att delta i de aktuella samordnade förfarandena har kommissionen inledningsvis svarat att när det föreligger en avsikt att begränsa konkurrensen, såsom var fallet i synnerhet i de samordnade förfarandena angående priserna för Benelux-länderna, spelar motiven inte någon som helst roll. Begreppet ”syfte”, som återfinns i artikel 85.1 i fördraget, har en objektiv karaktär. Det förhållandet att man kommer överens om minimipriserna utgör i sig en konkurrensbegränsning. För övrigt anser kommissionen att sökanden inte saknade intresse i sådan utsträckning som den låter påskina. Sökanden exporterade katalognät och de samordnade förfarandena angående priserna i Benelux-länderna angick i synnerhet katalognät. Vidare kunde inte priset på standardnät vara ovidkommande för sökanden, på grund av det samband som finns mellan priserna på de olika kategorierna av svetsat armeringsnät.
- 130 Vad beträffar den egenskap i vilken Michael Müller deltog i mötena, har kommissionen tillbakavisat sökandens argument med samma skäl som anförts ovan i punkt 89.

Förstainstansrättens bedömning

- 131 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden har medgett sitt deltagande i vissa möten men att den har nekat till att den skulle ha undertecknat några avtal om priser och kvoter. Det bör emellertid påpekas att sökanden inte har bestridit att syftet

med de möten där den deltog var att fastställa priser. Det bör således undersökas om kommissionen med utgångspunkt i sökandens deltagande i dessa möten med rätta har dragit slutsatsen att denne deltagit i de samordnade förfarandena.

132 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden har deltagit i sex möten i Breda och i Bunnik: den 5 december 1983 i Breda (bilaga 64 till meddelandet om anmärkningar, punkt 90 i beslutet), den 5 januari 1984 i Breda (bilaga 66 till meddelandet om anmärkningar, punkt 95 i beslutet), den 28 februari 1984 i Bunnik (bilaga 67 till meddelandet om anmärkningar, punkt 96 i beslutet), den 29 mars 1984 i Breda (bilaga 70 till meddelandet om anmärkningar, punkt 99 i beslutet), den 24 april 1985 (bilaga 112 till meddelandet om anmärkningar, punkterna 108 och 153 i beslutet) och den 24 oktober 1985 i Breda (bilaga 80 till meddelandet om anmärkningar, punkt 111 beslutet). Förstainstansrätten anser att sökanden, med beaktande av det uttryckligen konkurrensbegränsande syftet med mötena, som bevisas av Peters telexmeddelanden till Tréfilunion, genom att delta i mötena utan att offentligt ta avstånd från deras innehåll, har låtit andra deltagande förstå att den samtyckte till resultatet och skulle anpassa sig därefter (förstainstansrättens domar av den 17 december 1991, Hercules Chemicals mot kommissionen, T-7/89, Rec. s. II-1711, punkt 232, och av den 10 mars 1992, Solvay mot kommissionen, T-12/89, Rec. s. II-907, punkt 98—100). Denna bedömning motsägs inte av det förhållandet att det under de aktuella mötena riktades förebråelser mot de tyska producenterna av de övriga producenterna. I själva verket framgår det av innehållet i Peters telexmeddelanden (i synnerhet bilagorna 64 och 67 till meddelandet om anmärkningar) att sökanden betraktades som det företag som borde uppmana, och som faktiskt har uppmanat, vissa tyska producenter att iakttä priserna på marknaden i Benelux-länderna.

133 Beträffande de samordnade förfarandena angående kvoterna anser förstainstansrätten att förekomsten av dessa har bevisats genom telexmeddelandet från Michael Müller, VD för BStG, av den 15 december 1983 som skickades till Thibodraad (bilaga 65 b till meddelandet om anmärkningar) samt genom Peters telexmeddelande till Tréfilunion av den 11 januari 1984 (bilaga 66 till meddelandet om anmärkningar). I telexmeddelandet av den 15 december 1983 sägs: "Som ni vet, eftersträvar jag givetvis i det allmänna intressets namn att likaledes binda eller åtminstone hindra de små 'avvikande' producenterna ... Jag försöker inte genom detta neka till att en tysk producent av svetsat armeringsnät har ökat leveranserna till grannlän-

derna ... För övrigt tillåter den tyska kartellen inte någon obligatorisk reglering av exporten. Det kan således endast handla om vettiga samtal om samarbetet mellan våra koncerner, som inte bör försvåras, utan tvärtom underlättas genom kartellavtalet i Tyskland ... Jag har fått veta att följande möte Holland/Belgien skall hållas den 5 januari 1984 i Breda. Om så önskas, står jag till förfogande för att delta där och jag tror att jag kommer att kunna ha tillgång till relativt exakta exportsiffror för de ifrågavarande tyska producenterna. Jag är beredd att bibehålla det nuvarande läget av exporten till grannländerna och att inte öka den mer än vad importen från dessa länder ökar.”

- 134 Sökandens inblandning i dessa samordnade förfaranden befasts genom telexmeddelandet av den 11 januari 1984 angående mötet den 5 januari 1984. Detta telexmeddelande lyder: ”De sedvanliga deltagarna anmodar BStG: s företrädare att i fortsättningen avstå från att rubba marknaden i Benelux-länderna genom export till dessa marknader i stora mängder till mycket låga priser. Tyskarna försvarar sig med att förklara att belgarna (Boël och senare Frère-Bourgeois) exporterar jämförbart antal ton till Tyskland. Belgarna anger att de iakttar priserna på den tyska marknaden och att det bör talas om procentandelar av marknaden, och inte om ton. Inga konkreta beslut fattades.” Detta telexmeddelande visar således att även om de belgiska producenterna iakttog priserna på den tyska marknaden, skedde detta som kompensation för en begränsning av BStG: s export till Benelux-länderna och av ett minimipris som tillämpades av detta på marknaden.
- 135 Mot bakgrund av dessa olika omständigheter kan förstainstansrätten av samma skäl som framförts ovan i punkt 92 inte godta sökandens argument om att Michael Müller, dess VD, endast skulle ha agerat i egenskap av ordförande för Fachverband Betonstahlmatten eller för kartellens övervakningsråd, och inte såsom sökandens ordförande.
- 136 Förstainstansrätten kan inte heller godta det argument som sökanden har lagt fram angående sitt påstått bristande intresse av att delta i de samordnade förfarandena angående priserna, på grund av de små mängder av svetsat armeringsnät som sökanden exporterade. I själva verket finns det skäl att för det första framhålla att

denna export inte var så liten i absoluta mängder, eftersom exporten år 1985, enligt sökandens skrivelse av den 24 mars 1989, uppgick till 18 000 ton, varav 5 128 ton till gemenskapens sex ursprungliga medlemsstater. Detta motsvarar en omsättning av exporten till gemenskapens geografiska område om 4 969 032 DM. För det andra bör det påminnas om att det finns ett samband mellan priset på de olika kategorierna av svetsat armeringsnät, eftersom priset på standardnät påverkar priset på katalognät och specialnät (se punkterna 38 ovan och följande). I egenskap av exportör av katalognät önskade sökanden säkerligen upprätthålla prisnivån på standardnät inom ett visst intervall i förhållande till priset på katalognät. För det tredje kan det slutligen konstateras att de samordnade förfaranden i vilka sökanden deltog byggde på ömsesidighet. BStG iakttog priserna och kvoterna på marknaden i Benelux-länderna, och producenterna från Benelux-länderna gjorde likadant på den tyska marknaden.

137 Av det hittills anförda följer att kommissionen med tillräcklig sannolikhet har bevisat sökandens deltagande i de samordnade förfarandena på marknaden i Benelux-länderna angående priserna och de samordnade förfarandena angående de kvantitativa restriktionerna av den tyska exporten till Benelux-länderna samt angående vidarebefordrandet av exportsiffror.

138 Således kan sökandens grund inte godtas utan att det finns behov av att höra det vittne som sökanden föreslagit eller att Michael Müller skall höras personligen. För övrigt och i alla händelser anser förstainstansrätten att denna bevisning, som har anförts i repliken, är för sent inkommen, eftersom sökanden inte har åberopat någon som helst omständighet som hindrat denne att inkomma med dessa i ansökan och att den följaktligen skall lämnas utan avseende enligt artikel 48.1 i rättegångsreglerna (se ovannämnda dom Panagiotopoulou mot parlamentet, punkt 57).

Grunden avseende en överträdelse av artikel 15 i förordning nr 17

139 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden har klandrat kommissionen för att denna har ålagt sökanden böter och därvid utgått från att dess deltagande i struk-

turkriskartellen har varit en överträdelse. Sökanden har hävdad att kriskartellen inte utgjorde någon överträdelse och att kommissionen följaktligen inte kunde ålägga den böter för detta. För övrigt anser sökanden att de böter som ålagts för dess deltagande i strukturkriskartellen utgör ett åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar och principen om straffens individualitet.

- 140 Förstainstansrätten erinrar om att det ovan har fastställts att strukturkriskartellen inte som sådan utgör en väsentlig del av de i beslutet fastställda överträdelserna (se ovan punkterna 55 och följande). Således finns det inte skäl att pröva sökandens grunder.

I — Utebliven individualisering av kriterierna för bestämmandet av hur allvarliga överträdelserna var

Parternas argument

- 141 Sökanden har påmint om att alla böter, enligt en fast rättspraxis (domstolens dom av den 7 juni 1983, *Musique diffusion française m. fl. mot kommissionen*, 100/80—103/80, Rec. s. 1825), skall fastställas och motiveras särskilt för varje företag i förhållande till dess delaktighet och individuella skuld och att det i synnerhet finns skäl att fästa uppmärksamhet vid beteendet, den roll som innehafts, den erhållna vinsten samt volymen och värdet av berörda varor. Sökanden har hävdad att punkterna 197 och följande i beslutet, som handlar om beräkningen av de ålagda böterna, är så generella och vaga att det inte är möjligt att förstå hur kommissionen har kommit fram till att sökanden skall åläggas lika höga böter som de tretton övriga företagen tillsammans. Enligt sökanden utgör denna bristande differentiering av övervägandena avseende bestämmande av böterna, förutom ett åsidosättande av den grundläggande principen om straffens individualitet, bristfällig motivering.

- 142 Sökanden har erinrat om att det i beslutet, i punkt 203, framhålls att överträdelsernas omfattning och varaktighet samt de olika företagens finansiella och ekonomiska situation har beaktats vid bestämmandet av böterna, och att förekomsten av den tyska strukturkriskartellen har beaktats som en förmildrande omständighet för de icke-tyska producenterna (punkt 206). Sökanden har gjort gällande att den betraktade kartellen som laglig med hänsyn till dels det tillstånd som Bundeskartellamt hade gett, dels det förhållandet att kommissionen, som officiellt hade fått en anmälan om kartellens existens, inte hade framfört några som helst invändningar. Följaktligen anser sökanden att en påföljd i alla händelser borde vara utesluten med hänsyn till principen om skydd för berättigade förväntningar och att det sammantaget inte kan talas om en "uppsåtliga" begången överträdelse (punkt 197 i beslutet). Beslutet har således brister i motiveringen vad beträffar bestämmandet av överträdelsernas omfattning.
- 143 Sökanden har påpekat att även om kommissionens påståenden om dess deltagande i samordnade förfaranden med producenterna från Frankrike och Beneluxländerna skulle vara riktiga, vilket sökanden bestämt har bestridit, skulle varaktigheten av dess deltagande i varje fall vara ytterst begränsad.
- 144 Vad beträffar sökandens finansiella och ekonomiska situation har sökanden likaledes påpekat att den är mycket mindre än alla andra deltagande bolags situation, vilka ingår i koncerner som äger dem till 100 procent. Sökanden har påstått att den är ett självständigt och fristående företag och har hävdats att den, eftersom var och en av dess fyra delägare innehar en minoritetsandel, inte kan betraktas som en del av en koncern, vilket kommissionen emellertid tycks ha gjort i samband med fastställandet av böterna.
- 145 Kommissionen har gjort gällande att de överväganden som anförs i punkt 198—202 har lett till att det ålagts böter som, oaktat hur allvarlig överträdelsen var, är klart lägre än de belopp som skulle ha varit motiverade under normala omständigheter. Kommissionen har ännu en gång räknat upp de förmildrande omständigheter som

den har beaktat, i synnerhet det förhållandet att priset på svetsat armeringsnät till 75—80 procent beror på priset på valstråd, förekomsten av en situation som karakteriserades av en strukturell minskning av efterfrågan på svetsat armeringsnät, upprättandet av den tyska strukturkriskartellen, de böter som de franska myndigheterna ålade vissa franska företag och det förhållandet att vissa företag, som från början hade deltagit i de förbjudna samordnade förfarandena, drog sig tillbaka från dessa och således minskade dessas effektivitet. Kommissionen har erinrat om att det framgår av punkt 207 i beslutet att sådana företag som sökanden, vilkas chefer även innehade viktiga ställningar inom branschorganisationerna, har fått strängare böter än andra på grund av dessas synnerligen aktiva deltagande. Kommissionen har avslutat med att de ålagda böterna följaktligen är differentierade.

Förstainstansrättens bedömning

146 Förstainstansrätten anmärker att sökanden har läst beslutet på ett sätt som på ett konstgjort sätt isolerar en del av detta, medan alla dess delar skall läsas mot bakgrund av varandra, eftersom beslutet utgör en helhet. Förstainstansrätten anser att beslutet i sin helhet har gett sökanden de nödvändiga uppgifterna för att denne skall få kännedom om såväl de olika överträdelser som den har klandrats för, som de särskilda omständigheterna i dess beteende och i synnerhet om de omständigheter som gällde varaktigheten av dess delaktighet i de olika överträdelserna. Förstainstansrätten konstaterar likaledes att kommissionen, i den del av beslutet som handlar om den rättsliga bedömningen, har lagt fram såväl de olika kriterierna för bedömningen av hur allvarliga de överträdelser som tillskrivs sökanden var som de olika omständigheter som har lett till att överträdelsernas ekonomiska följder mildrades.

147 Vad beträffar de förmildrande omständigheterna bör det påminnas om att kommissionen i sitt skriftliga svar på de frågor som förstainstansrätten ställde har anfört att sökanden inte tillgodogjorts någon som helst individuell förmildrande omständighet. Förstainstansrätten anser att kommissionen med rätta har vägrat att beträff-

fande sökanden som en förmildrande omständighet tillämpa det förhållandet att denna inte tillhörde någon större ekonomisk enhet. I detta sammanhang är det tillräckligt att konstatera att sökanden med en årlig försäljningsvolym vid den aktuella tiden på omkring 320 000 ton klart var det företag som innehade den största andelen av den tyska marknaden (ungefär 36 procent).

- 148 För övrigt anser förstainstansrätten att kommissionen med rätta inte har beaktat förekomsten av strukturkriskartellen som en allmänt förmildrande omständighet beträffande sökanden, med undantag av förstainstansrättens bedömning i punkt 122. Det bör nämligen dels framhållas att sökanden inte har utnyttjat möjligheten enligt artikel 85.3 i fördraget att anmäla kartellavtalet till kommissionen för att erhålla en förklaring om att första stycket inte var tillämpligt, dels att sökanden har utnyttjat kartellen för att genom åtgärder som är oförenliga med gemenskapsrätten skydda den tyska marknaden mot konkurrens från producenter från övriga medlemsstater.
- 149 Vad beträffar de försvårande omständigheter som räknats sökanden till last, konstaterar förstainstansrätten att sökanden inte har framlagt några som helst faktiska omständigheter som skulle motbevisa kommissionens bevisning av sökandens aktiva roll i de samordnade förfarandena, såsom denna framgår av telexmeddelandet av den 15 december 1983 (bilaga 65 b till meddelandet om anmärkningar, punkterna 93 och 94 i beslutet) och av Peters telexmeddelande av den 4 mars 1984 angående mötet den 28 februari 1984 (bilaga 67 till meddelandet om anmärkningar, punkt 96 i beslutet).
- 150 Vad gäller sökandens påstående att den inte kan klandras för att ha handlat uppsåtligt, är det tillräckligt att påminna om att för att en överträdelse av fördragets konkurrensregler skall kunna anses uppsåtligt begången är det inte nödvändigt att företaget medvetet har överträtt dessa regler. Det är tillräckligt att företaget måste ha insett att dess beteende ledde till att konkurrensen begränsades (domstolens domar av den 11 juli 1989, Belasco m. fl. mot kommissionen, 246/86, Rec. s. 2117, och av den 8 februari 1990, Tipp-Ex mot kommissionen, C-279/87, Rec. s. I-261,

förstainstansrättens ovannämnda dom av den 20 mars 1992, Chemie Linz mot kommissionen, punkt 350).

- 151 Följaktligen anser förstainstansrätten att sökanden i beslutet, betraktat i sin helhet, har fått de nödvändiga uppgifterna för att få svar på frågan om huruvida beslutet var motiverat eller inte och förstainstansrätten har getts möjlighet att utöva sin legalitetskontroll.
- 152 Sökandens grund kan således inte godtas.

II — Böternas oproportionalitet

Parternas argument

- 153 Sökanden har bestridit bötesbeloppet, som den anser vara oproportionerligt högt. Det rör sig om böter om 4,5 miljoner ecu (9,2 miljoner DM), vilket motsvarar nästan 50 procent av sökandens eget kapital (20 miljoner DM) och som äventyrar dess överlevnad.
- 154 Sökanden har hävdat att kommissionen inte har angett skälen till att den har ålagt sökanden böter som uppgår till 3 procent av dess omsättning, då sökandens delaktighet i de påstådda överträdelserna var mycket begränsad och då deltagandet i kartellen, enligt kommissionen, inte gav upphov till böter. Vidare har sökanden tillagt att det uppenbarligen strider mot likabehandlings- och proportionalitetsprincipen att ålägga överdrivet höga böter om 4,5 miljoner ecu.

- 155 Kommissionen anser att i enlighet med artikel 15.2 i förordning nr 17 skall omsättningen vara referensbelopp vid åläggandet av böter, inte det egna kapitalet, vilket sökanden synes tro. Enligt domstolens rättspraxis (ovannämnda dom *Musique diffusion française m. fl. mot kommissionen*) är det möjligt att beakta såväl den totala omsättningen, vilken ger en indikation om företagets storlek och ekonomiska inflytande, som den andel av detta belopp som härrör från de varor som är föremål för överträdelsen och som således ger en indikation om överträdelsens omfattning. Kommissionen har gjort gällande att beslutet i det föreliggande fallet beträffande alla berörda parter grundas på den omsättning som realiserats tack vare näten och att sökandens omsättning klart överstiger konkurrenternas omsättning.
- 156 Vad gäller det tillämpade procenttalet har kommissionen understrukit att de böter som ålagts sökanden utgör 3,15 procent av dennes omsättning avseende svetsat armeringsnät, vilket motsvarar antalet och omfattningen av de överträdelser som tillskrivits sökanden samt sökandens större del av ansvaret, såsom en särskild försvårande omständighet (punkt 207 i beslutet). Kommissionen har gjort gällande att de böter som ålagts sökanden relativt sett endast mycket litet, det vill säga med 0,15 procent, överstiger de böter som ålagts ett nederländskt företag som har betalat dessa utan att väcka talan.
- 157 Vidare har kommissionen framhållit att sedan år 1979 har praxis i fråga om böter allmänt sett och med domstolens samtycke blivit strängare. Kommissionen har erinrat om att domstolen i målet "Tipp-Ex" gavs tillfälle att understryka att böter som uppgår till 3 procent av omsättningen inom gemenskapen ligger betydligt under den maximigräns om 10 procent som fastslagits genom förordning nr 17 och inte kan betraktas som överdrivna (ovannämnda dom *Tipp-Ex mot kommissionen*).

Förstainstansrättens bedömning

- 158 Förstainstansrätten erinrar om att kommissionen, enligt artikel 15.2 i förordning nr 17, kan ålägga böter om minst tusen ecu och högst en miljon ecu, och att detta senare belopp högst får utgöra 10 procent av föregående räkenskapsårs omsättning för varje företag som deltagit i överträdelsen. För att fastställa bötesbeloppet inom dessa gränser föreskrivs i sagda bestämmelse att hänsyn skall tas till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått. Eftersom domstolen har tolkat begreppet omsättning som åsyftande den totala omsättningen (ovannämnda dom *Musique diffusion française m. fl.* mot kommissionen, punkt 119), kan det konstateras att kommissionen, som inte har beaktat sökandens totala omsättning utan endast den omsättning som hänför sig till svetsat armeringsnät i de sex ursprungliga medlemsstaterna och som inte överskrider 10 procent, således med beaktande av hur allvarlig överträdelsen var och hur länge den pågick inte har tillämpat bestämmelserna i artikel 15 i förordning nr 17 oriktigt.
- 159 Vad beträffar argumentet angående förhållandet mellan sökandens aktiekapital och bötesbeloppet bör det påpekas att det förhållandet att sökanden har ett begränsat aktiekapital är ett ekonomiskt beslut som sökanden fattat, och kan inte ha någon som helst inverkan på bötesbeloppet, som baserar sig på omsättningen.
- 160 Avslutningsvis, vad beträffar procenttalet 3,15 procent är det tillräckligt att erinra om att sökanden inte har tillgodoräknats några som helst förmildrande omständigheter, med undantag av de som har avgjorts i punkt 122 och att det tvärtom har tillämpats en försvårande omständighet — på samma sätt som beträffande *Tréfilunion* på vilket det tillämpats ett högre procenttal, 3,60 procent — vilket, såsom kommissionen riktigt understrukit, motsvarar antalet och allvaret i de överträdelser som har tillskrivits sökanden.
- 161 Således kan sökandens grund inte godtas.

- 162 Mot bakgrund av alla ovan anförda överväganden och med hänsyn till att sökanden inte deltagit i något avtal med Tréfilunion, som hade som syfte att göra deras framtida export beroende av fastställda kvoter, till att sökanden inte deltagit i något samordnat förfarande med Sotralentz angående en begränsning av dennes export till den tyska marknaden och tillämpningen av en förmildrande omständighet på det samordnade förfarandet mellan sökanden och Tréfilarbeid, som hade som syfte att St. Ingberts återexport till Tyskland skulle upphöra, anser förstainstansrätten, på grundval av sin fulla domsrätt, att det bötesbelopp om 4,5 miljoner ecu som har ålagts sökanden skall sänkas och fastställas till 3 miljoner ecu.

Rättegångskostnader

- 163 Enligt artikel 87 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 87.3 kan förstainstansrätten emellertid besluta att kostnaderna skall delas, om parterna ömsom tappar på en eller flera punkter. Eftersom talan delvis bifallits och parterna ömsesidigt yrkat att den andra parten skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, anser förstainstansrätten att en riktig bedömning av målets omständigheter innebär att sökanden skall bära sina egna kostnader och en tredjedel av kommissionens kostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande dom:

- 1) Artikel 1 i kommissionens beslut 89/515/EEG av den 2 augusti 1989 angående ett förfarande för tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/31.553

— Svetsat armeringsnät) ogiltigförklaras till den del det i detta fastställs att sökanden har deltagit i ett samordnat förfarande med Sotralentz SA med syftet att begränsa dettas export till den tyska marknaden och till den del det i detta fastställs att det förekommit ett avtal mellan sökanden och Tréfilunion SA med syftet att göra deras framtida export beroende av fastslagna kvoter.

- 2) De böter som har ålagts sökanden i artikel 3 i beslutet fastställs till 3 miljoner ecu.
- 3) Talan i övrigt ogillas.
- 4) Sökanden skall bära sina rättegångskostnader och ersätta en tredjedel av kommissionens rättegångskostnader.
- 5) Kommissionen skall bära två tredjedelar av sina rättegångskostnader.

Kirschner

Bellamy

Vesterdorf

García-Valdecasas

Lenaerts

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 6 april 1995.

H. Jung

Justitiesekreterare

II - 1054

H. Kirschner

Ordförande

Innehåll

Bakgrund	II - 992
Förfarandet	II - 998
Parternas yrkanden	II - 999
Saken	II - 1000
Grunden avseende ett åsidosättande av rätten till försvar	II - 1000
I — Första delen av grunden	II - 1001
Parternas argument	II - 1001
Förstainstansrättens bedömning	II - 1002
II — Andra delen av grunden	II - 1004
Parternas argument	II - 1004
Förstainstansrättens bedömning	II - 1005
III — Åtgärden för processledning som sökanden begärt	II - 1005
Grunden avseende en överträdelse av artikel 85.1 i fördraget	II - 1007
I — Den aktuella marknaden	II - 1007
Parternas argument	II - 1007
Förstainstansrättens bedömning	II - 1008
II — Fastställandet av de samordnade förfarandena	II - 1010
A — Frånvaron av ett övergripande samordnat förfarande	II - 1010
B — Den tyska marknaden	II - 1012
1) Beaktandet av den tyska strukturkriskartellen som en väsentlig del av de i beslutet fastställda överträdelserna	II - 1012
Parternas argument	II - 1012
Förstainstansrättens bedömning	II - 1014
2) Det samordnade förfarandet år 1985 mellan BStG och Tréfilunion avseende utbyte av ömsesidigt tillträde till marknaderna mellan Tyskland och Frankrike	II - 1016
Den ifrågasatta rättsakten	II - 1016
Parternas argument	II - 1017
Förstainstansrättens bedömning	II - 1017
	II - 1055

3) De samordnade förfarandena mellan BStG och Sotralentz	II - 1020
Den ifrågasatta rättsakten	II - 1020
Parternas argument	II - 1021
Förstainstansrättens bedömning	II - 1022
4) De samordnade förfarandena med producenterna i Benelux-länderna angående kvoter och priser	II - 1025
Den ifrågasatta rättsakten	II - 1025
Parternas argument	II - 1025
Förstainstansrättens bedömning	II - 1027
5) Ensamåterförsäljaravtalen mellan å ena sidan BStG och å andra sidan Bouwstaal Roermond BV och Arbed SA afdeling Nederland	II - 1030
Den ifrågasatta rättsakten	II - 1030
Parternas argument	II - 1031
Förstainstansrättens bedömning	II - 1033
6) Det samordnade förfarandet mellan BStG och Tréfilarbeid (St. Ing- bert)	II - 1035
Den ifrågasatta rättsakten	II - 1035
Parternas argument	II - 1036
Förstainstansrättens bedömning	II - 1037
C — Marknaden i Benelux-länderna: Samordnade förfaranden angående kvoter och priser	II - 1040
Den ifrågasatta rättsakten	II - 1040
Parternas argument	II - 1041
Förstainstansrättens bedömning	II - 1042
Grunden avseende en överträdelse av artikel 15 i förordning nr 17	II - 1045
I — Utebliven individualisering av kriterierna för bestämmandet av hur allvarliga överträdelserna var	II - 1046
Parternas argument	II - 1046
Förstainstansrättens bedömning	II - 1048
II — Böternas oproportionalitet	II - 1050
Parternas argument	II - 1050
Förstainstansrättens bedömning	II - 1052
Rättegångskostnader	II - 1053